

กลุ่มกฎหมายและคดี

WEBSITE

sesaopc.go.th

E-MAIL

Spm@sesaopc.go.th

โทรศัพท์

๐-๕๖๙๙-๐๓๔๗

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษาพิจิตร

สวยงาม น่าทำงาน
บริการประทับใจ

โรงเรียนในสังกัด

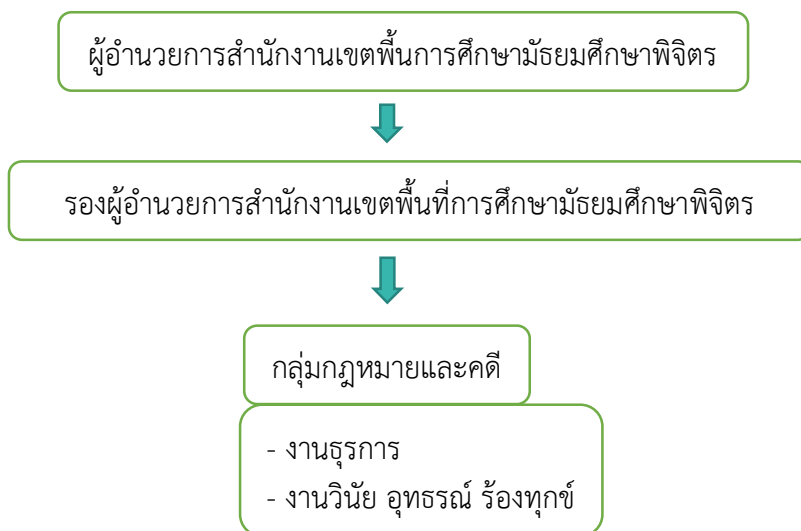
จำนวน ๓๐ โรงเรียน

๑. ประวัติความเป็นมา โครงสร้างการดำเนินงาน บทบาทและ อำนาจหน้าที่

กลุ่มกฎหมายและคดี เป็นกลุ่มงานในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาพิจิตร จัดตั้งตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง การกำหนดและแก้ไขเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๔ ได้กำหนดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา และที่ตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จำนวน ๖๒ เขต คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๓๑๓/๒๕๖๔ สั่ง ณ วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๔

เพื่อให้การขับเคลื่อนการบริหารและจัดการการศึกษามัธยมศึกษา ตามแนวทางการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษามัธยมศึกษา ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล บรรลุตามเจตนารมณ์ และวัตถุประสงค์ ดำเนินการไปด้วยความเรียบร้อย ต่อเนื่องและเกิด ประโยชน์สูงสุดของทางราชการเป็นสำคัญ

โครงสร้างการดำเนินงานของกลุ่มกฎหมายและคดี

ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิจิตร

รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิจิตร

กลุ่มกฎหมายและคดี

- งานธุรการ
- งานวินัย อุทธรณ์ ร้องทุกข์

สำหรับบทบาทและอำนาจหน้าที่ของกลุ่มกฎหมายและคดี มีดังนี้

- (ก) ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาการมีวินัยและรักษาวินัย
- (ข) ดำเนินการสืบสวนเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียน
- (ค) ดำเนินการสอบสวนเกี่ยวกับวินัยและการตรวจพิจารณาวินัย (ง) ดำเนินการเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์
- (จ) ดำเนินการเกี่ยวกับการร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องทุกข์ (ฉ) ดำเนินการเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่
- (ช) ดำเนินการเกี่ยวกับงานคดีปกครอง คดีแพ่ง คดีอาญา และคดีอื่น ๆ ของรัฐ
- (ซ) ดำเนินการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (ณ) ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย จัดทำข้อมูลและติดตามประเมินผลเพื่อพัฒนางานกฎหมาย และงานคดีของรัฐ
- (ญ) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือที่ได้รับมอบหมาย

๒. การดำเนินการทางวินัย

การดำเนินการทางวินัย หมายถึง กระบวนการและขั้นตอนการดำเนินการในการลงโทษข้าราชการ ซึ่งเป็นกระบวนการตามกฎหมายที่จะต้องกระทำเมื่อข้าราชการมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ได้แก่

- ๑.) การตั้งเรื่องกล่าวหา
- ๒.) การสืบสวนหรือการสอบสวน
- ๓.) การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ
- ๔.) การลงโทษหรืองดโทษ
- ๕.) การดำเนินการในระหว่างดำเนินการทางวินัย เช่น ให้พักราชการ หรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน

โดยที่คำสั่งลงโทษทางวินัยเป็นคำสั่งทางปกครอง ขั้นตอนการดำเนินการและการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษทาง วินัย จึงต้องเป็นไปตามหลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครอง

“มาตรา ๙๕ วรรคสี่ เมื่อปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ใดกระทำผิดวินัย โดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที

วรรคห้า เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและ บุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชาริบดำเนินการสืบสวนหรือ พิจารณาในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควร กล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยจึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการ ทางวินัยทันที”

“มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่งการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งมี กรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อดำเนินการ สอบสวนให้ได้ความจริงและความยุติธรรมโดยมิชักช้า และในการสอบสวนจะต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้เพื่อให้ ผู้ถูกกล่าวหามีโอกาสชี้แจง และนำสืบแก้ข้อกล่าวหา

จากบทบัญญัติทั้ง ๒ มาตราดังกล่าว อาจเห็นได้ว่า ในการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ นั้น เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นก่อนว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผลของการสืบสวนปรากฏว่าเป็นกรณีอื่นมีมูลที่ควร กล่าวหาว่าข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษาผู้นั้นกระทำความผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาจึงแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนทางวินัยต่อไปได้

๒.๑ การตั้งเรื่องกล่าวหา

การตั้งเรื่องกล่าวหา เป็นการตั้งเรื่องดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ เมื่อปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย มาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนให้ได้ความจริง และความยุติธรรมโดยไม่ชักช้า ผู้ตั้งเรื่องกล่าวหาคือผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหา กรณีที่เป็นการกล่าวหาว่า กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๙๘ วรรคสอง ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ เป็นผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนสำหรับกรณีที่เป็นกรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาขั้นต้น คือ ผู้อำนวยการสถานศึกษาสามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาใน โรงเรียนได้ทุกคนในฐานะผู้บังคับบัญชา เว้นแต่กรณีที่เป็นกรช่วยเหลือปฏิบัติราชการจะมีเพียงอำนาจการบังคับบัญชา แต่ไม่มีอำนาจดำเนินการทางวินัยหรือสั่งลงโทษกรณีเช่นนี้ จะต้องรายงานให้ผู้บังคับบัญชาต้นสังกัด เป็นผู้ดำเนินการ

เรื่องที่ถูกกล่าวหา หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมแห่งการกระทำที่กล่าวอ้างว่า ผู้ถูกกล่าวหา กระทำความผิดวินัย

การตั้งเรื่องกล่าวหา หมายถึงการตั้งเรื่องดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เมื่อมีการร้องเรียนกล่าวหา และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณี มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัย

ข้อกล่าวหา หมายถึง รายละเอียดแห่งการกระทำหรือพฤติกรรมแห่งการกระทำที่กล่าวอ้างว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัย โดยอธิบายว่าผู้ถูกกล่าวหาทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำอย่างไร เพื่อให้ผู้ถูก กล่าวหา รู้ตัวและมีโอกาสชี้แจงและนาสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ในการตั้งเรื่องกล่าวหา นั้นมีใช้ฐานความผิด แต่เป็น เรื่องราวหรือการกระทำที่กล่าวอ้างว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิด ฉะนั้นการตั้งเรื่องกล่าวหาควรตั้งให้กว้างไว้ เพียงเพื่อให้รู้ว่าผู้ถูกกล่าวหาทำอะไรที่เป็นความผิด และไม่ควรเอากรณีความผิดหรือฐานความผิด หรือมาตรา ความผิดไปเป็นเรื่องกล่าวหา เพราะจะทำให้เรื่องที่ถูกกล่าวหาถูกจำกัดไว้ในวงแคบ

๒.๒ การสืบสวน

การสืบสวน หมายถึง การแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเบื้องต้นในมูลกรณีที่มีการกล่าวหาหรือสงสัยว่าข้าราชการผู้ใดอาจกระทำความผิดจริงหรือไม่ เพียงใด เพื่อจะได้ดำเนินการทางวินัยต่อไป

วิธีการสืบสวน

วิธีการสืบสวนไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดกำหนดรูปแบบของการดำเนินการไว้ ดังนั้น การสืบสวน อาจจะดำเนินการโดยวิธีการใดก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับสภาพของเรื่องที่จะทำการสืบสวนว่าควรจะใช้วิธีอย่างไร จึงจะเหมาะสม เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงของเรื่องที่จะสืบสวนอาจทำได้โดย

๑. ผู้บังคับบัญชาดำเนินการเอง
๒. ตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง
๓. มอบหมายให้ผู้ใดไปดำเนินการ เช่น ผู้บังคับบัญชาลำดับรองลงมา หรือเจ้าหน้าที่ที่ไว้วางใจ
๔. ส่งประเด็นหรือข้อสำคัญไปให้หน่วยงานหรือผู้ที่เชื่อถือได้สืบสวนให้ก็ได้ เช่น ตำรวจ การสืบสวน

อาจกระทำได้ทั้งโดยทางลับและโดยเปิดเผย

การสืบสวนโดยทางลับ ได้แก่ การสืบสวนที่ดำเนินการไปโดยมิให้ผู้กระทำผิดหรือผู้ถูกสงสัยว่า เป็นผู้กระทำผิดรู้ตัวถึงเรื่องที่จะทำการสืบสวน โดยใช้กลวิธีที่เหมาะสม

การสืบสวนโดยเปิดเผย ได้แก่ การหาข้อเท็จจริงโดยวิธีแจ้งหรือแสดงให้ผู้ถูกสงสัยหรือผู้ถูกกล่าวหาทราบถึงประเด็นแห่งความผิด และขอให้เข้าชี้แจงแสดงเหตุผลแก่ข้อกล่าวหาโดยปกติผู้สืบสวนจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่มีอยู่หรือข้อมูลต่าง ๆ ไว้ก่อน เพื่อสะดวกในการที่จะชี้หรือยืนยันถึงข้อกล่าวหา นั้น กรณีใดจะสมควรสืบสวนโดยเปิดเผยหรือโดยทางลับนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับเรื่องที่จะสืบสวนความร้ายแรงแห่งกรณี ตลอดจนความเสียหายหรือเสียชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ของผู้ที่เกี่ยวข้อง

การสืบสวนทางวินัยแบ่งเป็น ๒ กรณี คือ

๑. การสืบสวนก่อนการดำเนินการทางวินัย ได้แก่ การสืบสวนเมื่อมีกรณีสงสัยว่าข้าราชการอาจ กระทำผิดวินัย เป็นการสืบสวนเพื่อพิจารณาว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ตาม มาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ หากข้อเท็จจริง ฟังได้ว่า กรณีมีมูลก็ต้องดำเนินการทางวินัยต่อไป แต่ถ้าผลการสืบสวนปรากฏว่ากรณีไม่มีมูลก็ต้องยุติกรณีที่มี การกล่าวหาหรือเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากระทำความผิดวินัยซึ่งการกล่าวหาหรือกรณี เป็นที่สงสัยนั้นอาจมีที่มาอันเป็นมูลกรณีแห่งเรื่องที่ถูกกล่าวหาปรากฏขึ้นได้หลายทาง เช่น

๑) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาพบว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาผู้ใดกระทำความผิดวินัย โดยมีพยานหลักฐาน ในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที

๒) กรณีที่มีการร้องเรียนด้วยวาจา ให้จดปากคำและให้ผู้ร้องเรียนลงลายมือชื่อ และวัน เดือน ปี พร้อมรวบรวมพยานหลักฐานอื่น ๆ ประกอบการพิจารณา แล้วดำเนินการให้มีการสืบสวนข้อเท็จจริงโดยอาจตั้งกรรมการสืบสวน หรือสั่งให้บุคคลใดไปสืบสวน หรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาสอบถามก็ได้ หากเห็นว่ากรณีมีมูลก็ต้องสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต่อไป

๓) สำหรับกรณีที่มีการร้องเรียนเป็นหนังสือ ผู้บังคับบัญชาต้องสืบสวนในเบื้องต้นก่อนหากเห็นว่าไม่มีมูลก็สั่งยุติเรื่อง ถ้าเห็นว่ามีมูลก็สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

๔) ส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นแจ้งมาให้ทราบ ว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากระทำความผิดวินัยหรือสงสัยว่ากระทำความผิดวินัย

๒. การสืบสวนซึ่งเป็นการดำเนินการทางวินัย ได้แก่ การสืบสวนกรณีเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง โดยที่มาตรา ๘๘ วรรคเจ็ด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ บัญญัติว่า “ในกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวน ก็ได้” และตามกฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ.๒๕๔๙ ข้อ ๒ (๒) กำหนดกรณีละทิ้งหน้าที่ ราชการติดต่อกัน คราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า ๑๕ วัน ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการสืบสวนก่อน หากปรากฏว่า เป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติ ตามระเบียบของทางราชการ ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ และกรณีเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง จึงต้อง เสนอเรื่องให้ กศจ.หรือ อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง แล้วแต่กรณี พิจารณาโดยไม่สอบสวนก็ได้

๒.๓ การสอบสวน

การสอบสวน คือ การรวบรวมพยานหลักฐาน และการดำเนินการทั้งหลายอื่นเพื่อจะทราบ ข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ หรือพิสูจน์เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังกล่าวหาเพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรมและ เพื่อที่จะพิจารณาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยจริงหรือไม่ ถ้ากระทำความผิดจริงก็จะได้ลงโทษผู้กระทำความผิดวินัยนั้น

การสอบสวนทางวินัยเป็นการดำเนินการเพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อสถานภาพ ของสิทธิ และหน้าที่ของบุคคล จึงต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด

การสอบสวนทางวินัยแบ่งเป็น ๒ กรณี คือ

๑.) การสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตามมาตรา ๘๘ และกฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ.๒๕๕๐ ที่กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาต้องมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยแต่งตั้งจากข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาหรือข้าราชการฝ่ายพลเรือนจำนวนอย่างน้อย ๓ คน ประกอบด้วย ประธานกรรมการและกรรมการสอบสวนอย่างน้อยอีก ๒ คน ให้กรรมการสอบสวนคนหนึ่งเป็นเลขานุการ ในกรณีจำเป็นจะให้มีส่วนช่วยเลขานุการด้วยก็ได้ สำหรับวิธีการสอบสวนให้นำขั้นตอนการสอบสวนวินัยอย่าง ร้ายแรงมาใช้โดยอนุโลมกำหนดระยะเวลาดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน อาจขอขยายระยะเวลา ดำเนินการได้ตามความจำเป็นแต่ไม่เกิน ๓๐ วัน

๒.) การสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ แห่ง พระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ จะต้องแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง สำหรับการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ประธานกรรมการต้องดำรงตำแหน่ง ไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา สำหรับตำแหน่งที่มีวิถยฐานะ ประธานต้องมีวิถยฐานะไม่ต่ำกว่า ผู้ถูกกล่าวหา โดยกรรมการสอบสวนต้องมีผู้ดำรงตำแหน่งนิตกรหรือผู้ได้รับ ปริญญาทางกฎหมายหรือผู้ได้รับการศึกษาอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ ด้านการดำเนินการทางวินัยอย่างน้อย ๑ คน และแม้ภายหลังประธานจะดำรงตำแหน่งหรือมีวิถยฐานะต่ำกว่า หรือเทียบได้ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหาก็ไม่กระทบ ถึงการได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ และต้องดำเนินการตาม หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ.๒๕๕๐ โดยให้ดำเนินการให้ แล้วเสร็จภายใน ๑๘๐ วันและอาจขอขยายระยะเวลา ดำเนินการได้ตามความจำเป็น ครั้งละไม่เกิน ๖๐ วันและถ้าไม่แล้วเสร็จภายใน ๒๔๐ วัน ต้องรายงาน กศจ./อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้งเพื่อติดตามเร่งรัดการดำเนินการ ให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

กรณีที่ไม่จำเป็นต้องตั้งกรรมการสอบสวนก็ได้

กรณีที่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๔๙ จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนก็ได้ ซึ่งกำหนดไว้ดังนี้

ก. การกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงที่เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ได้แก่

(๑) กระทำความผิดอาญาจนต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ผู้นั้นกระทำความผิดและผู้บังคับบัญชาเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษานั้นได้ความประจักษ์ชัดแล้ว

(๒) กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวน ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ

ข. การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ได้แก่

(๑) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้ลงโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิด ลหุโทษ

(๒) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายาวนานเกินกว่า ๑๕ วัน และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตาม ระเบียบของทางราชการ

(๓) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ

หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวน

การสอบสวนเป็นกระบวนการที่ต้องทำตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนดตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนดังนี้

ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ก) กรณีวินัยไม่ร้ายแรง คือ ผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ได้แก่

(๑) ผู้อำนวยการสถานศึกษา หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้กระทำผิดวินัย

(๒) ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้กระทำผิดวินัย

(๓) ศึกษาธิการจังหวัด ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาใน สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดผู้กระทำผิดวินัย

(๔) นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาล รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง เลขาธิการ อธิบดี หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่า หรืออธิการบดี หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะ เทียบเท่าซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้กระทำผิดวินัย

ข) กรณีวินัยอย่างร้ายแรง ได้แก่

(๑) ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ โดยที่คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๙/๒๕๖๐ เรื่อง การปฏิรูปการศึกษาในภูมิภาคของกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๐ ข้อ ๑๓ ได้กำหนดให้ศึกษาธิการจังหวัด โดยความเห็นชอบของ กศจ. เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและ แต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งมีผลเป็นการเปลี่ยนอำนาจการสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ (๓) ซึ่งเดิมเป็นของผู้อำนวยการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และ ตามมาตรา ๕๓ (๔) ซึ่งเดิมเป็นของผู้อำนวยการศึกษามาเป็นของ ศึกษาธิการจังหวัด

(๒) ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ ในลำดับชั้นสูงกว่าของผู้ถูกกล่าวหาคนหนึ่งคนใด ในกรณีที่กระทำผิดวินัยร่วมกันหลายคน (มาตรา ๙๘ วรรคสอง)

(๓) ผู้บังคับบัญชาของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ ระดับเหนือขึ้นไป (มาตรา ๑๐๐ วรรคหก)

(๔) ผู้บังคับบัญชาผู้ได้รับรายงานการดำเนินการทางวินัย (มาตรา ๑๐๔ (๑)) (๕) รัฐมนตรีเจ้าสังกัด นายกรัฐมนตรี (มาตรา ๙๘ วรรคห้า)

(๖) ก.ค.ศ. (มาตรา ๑๐๕)

การแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาและคณะกรรมการสอบสวนทราบ

เมื่อผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ดำเนินการดังนี้

(๑) แจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบภายใน ๓ วันทำการ นับแต่วันที่มีคำสั่ง โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน ในการนี้ให้มอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับด้วย ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบได้ หรือผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับทราบคำสั่ง ให้ส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหาตามที่อยู่ปรากฏหลักฐานของทางราชการ เมื่อล่วงพ้น ๑๕ วัน นับแต่ วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าวให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว

(๒) ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ประธานและกรรมการรับทราบภายใน๓วัน ทำการนับแต่วันที่มีคำสั่ง พร้อมทั้งส่งเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ประธานกรรมการและให้ลง ลายมือชื่อ และวัน เดือน ปี ที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

การแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาและคณะกรรมการสอบสวนทราบ

เมื่อผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ดำเนินการดังนี้

(๑) แจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบภายใน ๓ วันทำการ นับแต่วันที่มีคำสั่ง โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน ในการนี้ให้มอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับด้วย ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบได้ หรือผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับทราบคำสั่ง ให้ส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหาตามที่อยู่ปรากฏหลักฐานของทางราชการ เมื่อล่วงพ้น ๑๕ วัน นับแต่ วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าวให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว

(๒) ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ประธานและกรรมการรับทราบภายใน๓วัน ทำการนับแต่วันที่มีคำสั่ง พร้อมทั้งส่งเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ประธานกรรมการและให้ลง ลายมือชื่อและวัน เดือน ปี ที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

การเปลี่ยนแปลง หรือลดจำนวนกรรมการสอบสวน

เมื่อได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ผู้สั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนอาจเปลี่ยนแปลง หรือลดจำนวนผู้ได้รับแต่งตั้งได้ ถ้าเห็นว่ามีเหตุสมควรหรืออาจเป็น โดยแสดงเหตุผลไว้ แต่ทั้งนี้ ไม่กระทบถึงการ สอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว เช่น กรรมการสอบสวนเกษียณอายุราชการ เป็นเหตุให้กรรมการที่เหลือไม่ครบ องค์ประกอบ กรรมการถูกคัดค้าน เป็นต้น

สิทธิของผู้ถูกกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาสิทธิ ดังนี้

๑. มีสิทธินำพยานความหรือที่ปรึกษาของตนเข้าร่วมฟังการสอบสวนได้
๒. จะนำเหตุแห่งการถูกสอบสวนมาเป็นข้ออ้างในการดำเนินการใดให้กระทบต่อสิทธิของผู้ถูกสอบสวนไม่ได้ ยกเว้นการถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการ ไว้ก่อน
๓. มีสิทธิคัดค้านผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือกรรมการสอบสวน
๔. มีสิทธิขอทราบ ข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ
 - ๔.๑ มีสิทธิที่จะได้รับโอกาสในการโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนต่อคณะกรรมการสอบสวน
 - ๔.๒ มีสิทธิขอตรวจดูเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้ง ชี้แจง หรือป้องกันสิทธิของตน
 - ๔.๓ มีสิทธินำพยานหลักฐานมาเองหรืออ้างพยานหลักฐาน แล้วขอให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานหลักฐานนั้นมาก็ได้
๕. มีสิทธิที่จะได้รับการแจ้งสิทธิและหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหาก่อนการสอบปากคำจากคณะกรรมการ สอบสวน
๖. มีสิทธิที่จะได้รับคำแนะนำจากคณะกรรมการสอบสวนที่คำขอ/คำชี้แจงมีข้อบกพร่องอ่านไม่เข้าใจ หรือผิดพลาด
๗. มีสิทธิขอตรวจดูต้นฉบับหรือพยานหลักฐาน และถ้าต้องการสำเนาสิทธิได้รับสำเนาตามที่คณะกรรมการฯ เห็นสมควร
๘. มีสิทธิได้รับการแจ้งข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา
๙. มีสิทธิที่ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือภายในเวลา ๑๕ วัน และให้ถ้อยคำเพิ่มเติมรวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวน
๑๐. มีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองไม่ให้ถูกขู่เข็ญ หลอกลวง ให้คำมั่นสัญญา จูงใจ หรือกระทำการ โดยมีขอบด้วยประการใด ๆ หรือกระทำให้ท้อใจ หรือใช้กลอุบาย
๑๑. มีสิทธิที่จะกล่าวอ้างมิให้รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายความเป็นกลางของคณะกรรมการสอบสวนเพื่อให้กระบวนการสอบสวนวินัยถูกต้อง โปร่งใสและเป็นธรรมกรรมการสอบสวน ต้องอยู่ในฐานะเป็นกลาง ดังนี้

(๑) ความเป็นกลางโดยสภาพภายนอก กฎ ก.ค.ศ.ได้กำหนดความเป็นกลางของคณะกรรมการ สอบสวนไว้ตามข้อ ๘ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ มาตรา ๑๓ ที่กำหนดว่า เจ้าหน้าที่จะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้ถ้ามีเหตุตามที่กฎหมายกำหนด เช่น กรรมการสอบสวนต้องไม่เป็นคู่กรณี ไม่เป็นบิดา มารดา ผู้สืบสันดาน ญาติพี่น้อง เจ้าหนี้ ลูกหนี้ นายจ้าง ลูกจ้าง ต้องไม่ ู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่กระทำการในเรื่องที่กล่าวหา ไม่มีประโยชน์ได้เสีย ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน เป็นต้น

(๒) ความเป็นกลางโดยสภาพภายใน ได้แก่ความไม่เป็นกลางที่อยู่ภายในจิตใจอันอาจทำให้การ พิจารณาไม่เป็นกลาง ที่เป็นแรงขับเคลื่อนให้เกิดความคิดในการใช้ดุลพินิจ และการกระทำที่ไม่ธรรม กรรมการ ผู้นั้นจะทำหน้าที่ไม่ได้

การคัดค้านกรรมการสอบสวน และ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

การคัดค้านกรรมการสอบสวน และ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (๑) รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะกระทำการในเรื่องที่กำลังกล่าวหา
- (๒) มีประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่สอบสวน
- (๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ถูกกล่าวหา
- (๔) เป็นผู้กล่าวหา หรือเป็นคู่หมั้น คู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาหรือร่วม บิดาหรือมารดา เป็นลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงภายใน ๓ ชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพัน ทางแต่งงานนับได้เพียง ๒ ชั้น ของผู้ถูกกล่าวหา
- (๕) เป็นเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ของผู้กล่าวหา
- (๖) มีเหตุอื่นซึ่งอาจทำให้การสอบสวนเสียความเป็นธรรม

วิธีการคัดค้าน

- (๑) ทำเป็นหนังสือแสดงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านว่า จะทำให้การ สอบสวนไม่ได้ความจริง และความยุติธรรมอย่างไร
- (๒) ยื่นต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
- (๓) ให้ยื่นภายใน ๗ วัน นับแต่วันทราบคำสั่งหรือวันทราบเหตุแห่งการคัดค้าน

การสั่งคำคัดค้าน

ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องพิจารณาสั่งการ ดังนี้

- (๑) ต้องสั่งคำคัดค้านให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือคัดค้าน
 - (๒) รีบแจ้งให้ผู้ถูกคัดค้านทราบและให้หยุดการสอบสวนไว้ก่อน แล้วส่งเรื่องให้ประธานกรรมการ สอบสวนรวมไว้ในสำนวน
 - (๓) ถ้าเห็นว่าการคัดค้านนั้นไม่มีเหตุผลอันควรรับฟัง ให้สั่งยกคำคัดค้าน การสั่งยกคำคัดค้านให้เป็นที่ สุด
 - (๔) ถ้าเห็นว่าการคัดค้านนั้นมีเหตุอันควรรับฟัง ก็ให้สั่งให้ผู้ที่ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นกรรมการ สอบสวน และสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนขึ้นใหม่ แทน
 - (๕) เมื่อสั่งคำคัดค้านแล้วต้องรีบแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และส่งเรื่องให้ประธานกรรมการ สอบสวน รวมไว้ในสำนวน
 - (๖) ถ้าไม่ได้สั่งคำคัดค้านภายในกำหนดเวลา ให้ถือว่ากรรมการผู้ที่ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็น กรรมการสอบสวน และให้ประธานกรรมการรายงานผู้สั่งตั้งเพื่อสั่งตั้งกรรมการใหม่แทน
- การที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งให้ผู้ที่ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นคณะกรรมการ สอบสวน ไม่กระทบกระเทือนถึงการสอบสวนที่ผู้นั้นได้ร่วมดำเนินการไปแล้ว

การคัดค้านผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิคัดค้านผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (ข้อ ๙) ดังนี้

(๑) มีเหตุคัดค้านตามข้อ ๘

(๒) คัดค้านภายใน ๗ วัน นับแต่วันทราบคำสั่ง

(๓) ยื่นต่อผู้บังคับบัญชาเหนือผู้สั่งขึ้นไป ๑ ชั้น

(๔) ผู้บังคับบัญชาเหนือผู้สั่งต้องพิจารณาสั่งการภายใน ๑๕ วัน

(๕) ถ้าเห็นว่าการคัดค้านมีเหตุผลรับฟังได้ ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน พ้นจากการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวน ตามข้อ ๔๐ และข้อ ๔๑ รวมทั้งการพิจารณาสั่งการตามผลการสอบสวนที่เสร็จสิ้นแล้ว และให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือชั้น หรือผู้ได้รับมอบหมายมีอำนาจพิจารณาสั่งการแทน

(๖) ถ้าเห็นว่าการคัดค้านไม่มีเหตุผลพอที่จะรับฟังได้ ให้ยกการคัดค้านนั้น ทั้งนี้ การส่งยกการคัดค้านให้เป็นที่สุด

(๗) ในกรณีที่ผู้พิจารณาการคัดค้านไม่พิจารณาสั่งการภายใน ๑๕ วัน ให้ถือว่าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพ้นจากการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวน ตามข้อ ๔๐ และข้อ ๔๑ รวมทั้งการพิจารณาสั่งการตามผลการสอบสวนที่เสร็จสิ้นแล้ว

(๘) เมื่อวินิจฉัยสั่งการอย่างใดแล้วให้แจ้งผู้ถูกกล่าวหาทราบ และส่งเรื่องให้ประธานกรรมการรวมไว้ ในสำนวนการสอบสวน

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวน

กรรมการสอบสวนเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของ กรรมการสอบสวนและโดยเฉพาะให้มีอำนาจดังต่อไปนี้ด้วย คือ

(๑) เรียกให้กระทรวง ทบวง กรม หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือห้างหุ้นส่วน บริษัทที่ชี้แจงข้อเท็จจริง ส่งเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ส่งผู้แทนหรือบุคคลในสังกัดมาชี้แจง หรือให้ถ้อยคำเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

(๒) เรียกผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลใด ๆ มาชี้แจง หรือให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารและหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่ทำการสอบสวนเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงโดยทำการสอบสวนบันทึกปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานบุคคล รายละเอียดของพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับเรื่องที่กล่าวหาแสวงหารวบรวมพยานเอกสารหลักฐาน ให้ได้ข้อยุติว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่และให้คณะกรรมการสอบสวนจัดทำบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนไว้ทุกครั้งด้วย โดยมีหน้าที่สรุปได้ดังนี้

๑.) สอบสวนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ.

๒.) แสวงหาความจริง และรวบรวมพยานหลักฐานทุกอย่างในเรื่องที่กล่าวหา

๓.) ดำเนินกระบวนการพิจารณาให้เป็นไปโดยรวดเร็วต่อเนื่องและเป็นธรรม

๔.) ใช้ดุลพินิจอย่างอิสระ เป็นกลางและไม่มีอคติอย่างใด ๆ

๕.) เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

๖.) ใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยข้อเท็จจริง/มีความเห็นในการลงโทษ

- ๗.) รวบรวมประวัติความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหา
- ๘.) จัดทำบันทึกประจำวัน
- ๙.) แจงสิทธิและหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหา
- ๑๐.) ให้คำแนะนำผู้ถูกกล่าวหา ผู้กล่าวหาหรือพยานที่ยื่นคำขอ หรือคำชี้แจงกรณีมีข้อบกพร่อง
- ๑๑.) เรียกให้กระทรวง ทบวง กรม หน่วยราชการ ฯลฯ ส่งเอกสารหลักฐาน/ผู้แทนมาชี้แจง
- ๑๒.) เรียกผู้ถูกกล่าวหา/บุคคลใด ๆ มาชี้แจง ให้ถ้อยคำ ส่งเอกสารหลักฐาน
- ๑๓.) รับฟังพยานหลักฐาน คำชี้แจง หรือความเห็นของผู้ถูกกล่าวหา พยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ
- ๑๔.) ขอข้อเท็จจริงหรือความเห็นจากคู่กรณี พยานบุคคล พยานผู้เชี่ยวชาญ ทั้งที่เป็นคุณและเป็น

โทษแก่ผู้ถูกกล่าวหา

- ๑๕.) ขอให้ผู้ครอบครองเอกสารส่งเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- ๑๖.) ออกไปตรวจสถานที่
- ๑๗.) ดำเนินการประชุม และจัดทำรายงานการประชุม

การรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อมีกรณีดังนี้

๑. ในกรณีที่ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนคนใดเห็นว่าตนเองมีเหตุอันอาจถูกคัดค้านตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง ต้องดำเนินการดังนี้ (ข้อ ๑๙)

(๑) รายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

(๒) ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาว่าจะให้ผู้นั้นเป็นกรรมการสอบสวนต่อไปหรือไม่ ๒.

กรณีที่จำเป็นต้องสอบสวน หรือรวบรวมพยานหลักฐานซึ่งอยู่ต่างท้องที่ (ข้อ ๓๒)

(๑) ประธานกรรมการสอบสวนจะรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อมอบหมายให้หัวหน้าส่วนราชการ ผู้บริหารการศึกษา หรือผู้บริหารสถานศึกษาในท้องที่นั้นสอบสวนหรือรวบรวม พยานหลักฐาน แทนก็ได้

(๒) กำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องสอบสวนไปให้

(๓) ให้หัวหน้าส่วนราชการ ผู้บริหารการศึกษา หรือผู้บริหารสถานศึกษาที่ได้รับมอบหมายเลือก ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา หรือข้าราชการฝ่ายพลเรือน อย่างน้อยอีก ๒ คน ร่วมเป็นกรรมการ สอบสวน

๓. การสอบสวนปรากฏกรณีกระทำผิดในเรื่องอื่น (ข้อ ๓๓)

(๑) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า กรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง หรืออย่างร้ายแรง หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการในเรื่องอื่น นอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวน

(๒) ประธานกรรมการสอบสวนต้องรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยเร็ว

(๓) ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ากรณีมีมูลตามที่รายงาน ให้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนในมูลกรณีใหม่ที่พบใหม่นั้น โดยจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเป็นผู้ทำการ สอบสวน หรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ก็ได้

๔. การสอบสวนพาดพิงไปถึงผู้อื่น (ข้อ ๓๔) ในกรณีที่การสอบสวนพาดพิงไปถึงข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้อื่น

(๑) ให้คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาในเบื้องต้นว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นด้วยหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการ ในเรื่อง ที่สอบสวนนั้นอยู่ด้วย ประธานกรรมการสอบสวนต้องรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อ พิจารณาดำเนินการตามควรแก่กรณีโดยเร็ว

(๒) ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือเป็นความผิดกรณีอื่นตามที่รายงาน ก็ให้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเป็นผู้สอบสวน หรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ก็ได้

๕. การสอบสวนด้วยเหตุอื่นแล้วพบมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (ข้อ ๓๕) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อสอบสวนข้าราชการครูและบุคลากร

ทางการศึกษาผู้ใดในเรื่องที่ผู้นั้นหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๑ และผู้บังคับบัญชาเห็นว่า การสอบสวนเรื่องนั้นมีมูลว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้บังคับบัญชาเห็นควรแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนผู้นั้นตามมาตรา ๙๘ ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด ในกฎ ก.ค.ศ. นี้ ในกรณีเช่นนี้ คณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๙๘ จะนำสำนวนการสอบสวนของ คณะกรรมการสอบสวน ตามมาตรา ๑๑๑ มาประกอบการพิจารณาด้วยก็ได้

๖. กรณีที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด (ข้อ ๒๐)

การประชุมคณะกรรมการสอบสวน

เรื่องที่ต้องประชุมคณะกรรมการสอบสวน คือ

๑. พิจารณาเรื่องที่ถูกกล่าวหาและวางแนวทางการสอบสวน (ข้อ ๑๖)

๒. พิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหา ได้กระทำการใดเมื่อใด อย่างไร เป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือไม่ อย่างไร (ข้อ ๒๔)

๓. พิจารณาลงมติว่า (ข้อ ๓๘)

๑.) ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าไม่ผิดให้มีความเห็นยุติเรื่อง ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด

๒.) หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๑ หรือไม่ อย่างไร

๓.) มีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวน ไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะรับฟังลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการ เสียหายแก่ราชการตามมาตรา ๑๑๒ หรือไม่ อย่างไร

องค์คณะในการประชุม

องค์ประชุมของคณะกรรมการสอบสวนมี ๒ ลักษณะ

๑.. การประชุมทั่วไปที่กฎหมายมิได้กำหนดเฉพาะองค์ประชุม

๑.๑ ต้องมีประธานอยู่ร่วมประชุมด้วย ถ้าประธานไม่สามารถารรถเข้าประชุมได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานแทน

๑.๒ ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมด

๒. การประชุมโดยมีมติพิเศษ ซึ่งกฎหมายกำหนดองค์ประชุมไว้ว่าต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคน และไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมด มี ๒ กรณี (ข้อ ๑๗) คือ

๒.๑ การประชุมตามข้อ ๒๔ เพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดในกรณีใด หรือหย่อนความสามารถรถ ในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๑ หรือไม่ อย่างไร

๒.๒ การประชุมปรึกษาหลังจากรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เสร็จ (ข้อ ๓๘) เพื่อพิจารณามติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ หรือหย่อนความสามารถรถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๑ หรือไม่ อย่างไร หรือมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่การสอบสวนไม่ได้ ความแน่ชัดพอที่จะฟ้องลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ ราชการตามมาตรา ๑๑๒ หรือไม่ อย่างไร

การลงมติ

การลงมติของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันก็ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาดในการสอบสวนคณะกรรมการสอบสวนต้องทำบันทึกรายงานการประชุมไว้ด้วยทุกครั้งรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมตามข้อ ๑๖, ๒๔ และข้อ ๓๘ จริง และเพื่อให้มีหลักฐานไว้ใช้ยืนยันอ้างอิงได้ถ้ามีการตรวจสอบ

การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา

ข้อกล่าวหา หมายถึง รายละเอียดแห่งการกระทำหรือพฤติการณ์แห่งการกระทำที่กล่าวอ้างว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัย ข้อกล่าวหาจะต้องอยู่ในกรอบของเรื่องที่กล่าวหา โดยอธิบายเรื่องที่กล่าวหาให้ ชัดเจนขึ้นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำการใด ที่ไหน เมื่อใด และอย่างไร

การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนที่จะต้องดำเนินการหลังจากพิจารณาเรื่องที่กล่าวหา และวางแนวทางการสอบสวนแล้ว โดยเรียกผู้ถูกกล่าวหา มาแจ้งและอธิบาย รายละเอียดของข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่กล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร รวมทั้งแจ้งให้ทราบด้วยว่าในการสอบสวนนี้ ผู้ถูกกล่าวหา มีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตลอดจนอ้าง พยานหลักฐาน หรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ โดยทำเป็นบันทึกมีสาระสำคัญ ตามแบบ สว.๒ รวม ๒ ฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ

อีก ๑ ฉบับ มอบให้แก่ผู้ถูกกล่าวหาและให้ผู้ถูกกล่าวหา ลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย โดยจะต้องดำเนินการภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ประธานกรรมการ ได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เมื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาแล้ว คณะกรรมการสอบสวนจะต้องสอบถามผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร หากผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่า ได้กระทำการตามที่ ถูกกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนต้องแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่า การกระทำตามที่ถูกกล่าวหาเป็นความผิด วินัยกรณีใด หรือเป็นเหตุให้ออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน ตามมาตรา ๑๑๑ หรือไม่ หากผู้ถูกกล่าวหายังคงยืนยันตามที่รับสารภาพให้บันทึกถ้อยคำรับสารภาพ รวมทั้งเหตุผลในการรับสารภาพ และสาเหตุแห่งการกระทำไว้ด้วย รวมทั้งพิจารณาว่าจะสอบสวนต่อไปหรือไม่ ตามควรแก่กรณีในกรณีที่ผู้ถูก

กล่าวหาไม่ได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพ คณะกรรมการสอบสวนต้องดำเนินการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา (ข้อ ๒๐ และข้อ ๒๓)

กรณีผู้ถูกกล่าวหาไม่มารับทราบข้อกล่าวหา

ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่มารับทราบข้อกล่าวหา หรือมาแล้วแต่ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนต้องส่งบันทึกตามแบบ สว.๒ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียน ไปยังที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่ง ปรากฏตามหลักฐานของทางราชการพร้อมทั้งมีหนังสือสอบถามผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำผิดวินัยหรือไม่ การ แจ้งข้อกล่าวหา โดยวิธีนี้ต้องทำบันทึกตามแบบ สว.๒ เป็น ๓ ฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ ส่งให้ ผู้ถูกกล่าวหา ๒ ฉบับ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาเก็บไว้ ๑ ฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่ รับทราบส่งคืนมา ๑ ฉบับ ในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้น ๑๕ วัน นับแต่วันดำเนินการดังกล่าว แม้ไม่ได้รับแบบ สว.๒ คืนมาก็ถือว่า ผู้ถูกกล่าวหา รับทราบแล้ว และคณะกรรมการสอบสวนต้องดำเนินการสอบสวนเพื่อรวบรวม พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา แล้วประชุมพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร ถ้ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ก็มี ความเห็นให้ยุติเรื่อง

ในกรณีที่เห็นว่าเป็นความผิดตามมาตราใด ก็ต้องแจ้งและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา พร้อมทั้งมีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงนัดมาให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา มีสาระสำคัญตามแบบ สว.๓ โดยแจ้งในลักษณะเดียวกันกับการแจ้ง สว.๒ เมื่อล่วงพ้น ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าว หาก ไม่ได้รับแบบ สว.๓ คืน หรือไม่ได้รับคำชี้แจงจากผู้ถูกกล่าวหา หรือผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำตามนัดให้ถือว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแล้ว และไม่ประสงค์ที่จะแก้ข้อ กล่าวหา ในกรณีเช่นนี้คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนต่อไปก็ได้ หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรที่จะได้ทราบ ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจะสอบสวนต่อไปตามควรแก่กรณีก็ได้ แล้วพิจารณาลงมติว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดหรือไม่ ผิดอย่างไร แล้วทำรายงานการสอบสวนเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต่อไป แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหา มา ขอให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา หรือขอ นำสืบแก้ข้อกล่าวหา ก่อนที่คณะกรรมการสอบสวนจะเสนอ สำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยมีเหตุผลอันสมควรคณะกรรมการสอบสวนต้อง ให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามที่ผู้ถูกกล่าวหาร้องขอ

การสอบสวนผู้ถูกกล่าวหา

การสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาเพื่อที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน และเป็นการให้โอกาส ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา กระบวนการสอบสวนเริ่มกระทำเมื่อ มีการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา การที่ผู้ถูกกล่าวหาให้การรับหรือปฏิเสธข้อเท็จจริงใด หรือมีข้ออ้างข้อเถียงอย่างไร ย่อมนำไปสู่การกำหนด ประเด็น การสอบสวนต่อไป

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพ คณะกรรมการสอบสวนจะต้องทำการสอบสวน ต่อไปโดยสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้หมดเสียก่อน เสร็จแล้วคณะกรรมการสอบสวนจะต้องแจ้งและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ ระบุชื่อ พยานก็ได้

คณะกรรมการสอบสวนจะต้องประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และถ้าเห็นว่ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ก็ให้ความเห็นยุติเรื่อง แล้วทำรายงานการสอบสวนตามแบบ สว.๖ ที่ ก.ค.ศ. กำหนด เสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวน หากกรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแย้งให้ทำความเห็นแย้งแนบไว้กับรายงานการ สอบสวนโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการสอบสวนด้วย

ถ้าเห็นว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด คณะกรรมการสอบสวนต้องเรียกผู้ถูกกล่าวหา มาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา โดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานว่า เป็นความผิดวินัยกรณีใดตาม มาตราใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบ โดยระบุวัน เวลา สถานที่และการ กระทำที่มีลักษณะ เป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ โดย คำนี้ถึงหลักการคุ้มครอง พยาน โดยแจ้งพยานหลักฐานฝ่ายกล่าวหาเท่าที่มีในสำนวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ แม้ พยานหลักฐานจะฟังได้เพียงว่า เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่ สนับสนุนข้อกล่าวหาต้องทำบันทึก ซึ่งมีสาระสำคัญตามแบบ สว.๓ ที่ ก.ค.ศ. กำหนด โดยทำเป็น ๒ ฉบับ มอบ ให้ผู้ถูกกล่าวหา ๑ ฉบับและเก็บไว้ใน สำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ โดยให้ผู้ถูกกล่าวหา ลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

การแจ้ง สว.๓ คณะกรรมการสอบสวนต้องถามผู้ถูกกล่าวหาว่าจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็น หนังสือหรือไม่ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ก็ให้ยื่นได้ภายในเวลาอันสมควรแต่อย่างช้า ไม่เกิน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง และต้องให้ออกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำเพิ่มเติม รวมทั้งนำสืบแก้ข้อ กล่าวหาด้วย ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ คณะกรรมการสอบสวนต้องจัดให้ ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำ และนำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยเร็ว

ก่อนการสอบสวนเสร็จ ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้ยื่นคำชี้แจงหรือให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาไว้แล้วมีสิทธิยื่น คำ ชี้แจงเพิ่มเติม หรือขอให้ถ้อยคำ หรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสอบสวนอีกได้

ทั้งนี้ ในการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน ต้องมีกรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวน กรรมการทั้งหมดจึงจะสอบสวนได้ และในการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนต้องทำการ สอบสวน เอง จะแต่งตั้งอนุกรรมการหรือมอบหมายให้กรรมการสอบสวนบางคนทำการสอบสวนไม่ได้ และห้าม มิให้บุคคลอื่น เข้าร่วมทำการสอบสวน ในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและการให้ปากคำของผู้ถูกกล่าวหา ในข้อ ๑๑ กำหนดว่า การ สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาเข้าฟังการชี้แจงหรือ ให้ปากคำของตนได้ และในข้อ ๒๙ กำหนดว่า ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ห้ามมิให้กรรมการ

สอบสวนกระทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือกระทำการโดยมิชอบด้วยประการ ใดเพื่อจูงใจให้บุคคลนั้นให้ถ้อยคำอย่างใด ๆ และในการนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียก ผู้ซึ่งจะถูกสอบปากคำเข้ามาในที่สอบสวนคราวละ ๑ คน ห้ามมิให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่ทนายความ หรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนอนุญาตให้อยู่ในที่สอบสวน เพื่อประโยชน์แห่ง การสอบสวน

การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ตามข้อ ๓๐ ให้บันทึกถ้อยคำมีสาระตามแบบ สว.๔ หรือแบบ สว.๕ แล้วแต่กรณี เมื่อได้บันทึกถ้อยคำเสร็จแล้วให้อ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟัง หรือจะให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ เมื่อผู้ให้ถ้อยคำรับว่าถูกต้องแล้วให้ผู้ให้ถ้อยคำและผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน และให้ คณะกรรมการสอบสวนทุกคนซึ่งร่วมสอบสวน ลงลายมือชื่อรับรองไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย ถ้าบันทึกถ้อยคำ มีหลายหน้าให้กรรมการสอบสวนอย่างน้อย ๑ คน กับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกหน้า

ในการบันทึกถ้อยคำห้ามมิให้ขุดลบหรือบันทึกข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้กรรมการสอบสวนผู้ร่วมสอบสวนอย่างน้อย ๑ คน กับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือ ชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ให้บันทึกเหตุนี้ไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้น

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้นำมาตรา ๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

การกำหนดประเด็นสอบสวน

ประเด็นคือ จุดสำคัญที่ต้องพิสูจน์ หรือวินิจฉัย ซึ่งข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายอันเป็นสาระสำคัญที่ยังโต้เถียงกันอยู่หรือยังไม่ได้ความกระจ่างชัด หากเป็นที่กระจ่างชัดหรือรับกันแล้วก็ไม่เป็น “ประเด็น” ที่ จะต้องพิสูจน์หรือวินิจฉัย

การกำหนดประเด็นที่จะต้องสอบสวน จึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ยังมีการโต้เถียงกันอยู่ระหว่างฝ่ายกล่าวหากับผู้ถูกกล่าวหาคือ ผู้ถูกกล่าวหาปฏิเสธไม่รับข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมาย ประการใดประการหนึ่งหรือหลายประการที่ถูกกล่าวหา หรือ มีข้ออ้างข้อเถียงในเรื่องใด อย่างไร ข้อเท็จจริง หรือข้อกฎหมายที่ไม่รับกันหรือที่มีข้ออ้างข้อเถียง ย่อมเป็นประเด็นที่กรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการ สอบสวนเพื่อให้ได้ความเป็นที่ยุติว่าความจริงเป็นอย่างไร และมีพยานหลักฐานใดที่ยืนยันว่าเป็นเช่นนั้นส่วน ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ผู้ถูกกล่าวหารับแล้ว หรือมีพยานหลักฐานเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้ว ก็ไม่ต้องหยิบ ยกขึ้นมาเป็นประเด็นที่จะต้องสอบสวนอีก

ประเด็นที่ต้องพิสูจน์หรือวินิจฉัยเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

๑) ประเด็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในเรื่องที่กล่าวหา จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทำอะไร ทำที่ไหน ทำเมื่อไร ทำอย่างไร ทำเพราะเหตุใด เพื่อใช้ในการวินิจฉัยว่าได้กระทำผิดวินัยหรือไม่

๒) ประเด็นกฎหมาย เป็นประเด็นข้อสงสัยเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย เจตนารมณ์ของกฎหมายที่ยัง มีความเห็นแตกต่าง เพื่อนำมาประกอบการวินิจฉัยในการสั่งลงโทษ

๓) ประเด็นความร้ายแรงแห่งกรณีจะต้องพิสูจน์ว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหา นั้น มีพฤติการณ์ร้ายแรงเพียงใด หรือเสียหายแก่ทางราชการร้ายแรงเพียงใด เพื่อใช้ในการวินิจฉัยกำหนดระดับโทษหนักหรือ เบาที่จะลงแก่ผู้ถูกกล่าวหาคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาพยานหลักฐาน ฝ่ายกล่าวหาแจ้งข้อกล่าวหาว่าผิด กรณีใด มาตราใดแจ้งพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาละ บัญชีเวลาสถานที่และการกระทำตามผู้ถูก กล่าวหาว่าจะให้การเป็นหนังสือหรือไม่ กรณียื่นคำชี้แจงภายใน ๑๕ วัน กรณีไม่ยื่นนัดให้ถ้อยคำโดยเร็ว

๔) ประเด็นเกี่ยวกับกรณีความผิด จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดในกรณีใด เพื่อใช้ในการวินิจฉัยปรับบทลงโทษว่าได้กระทำผิดตามมาตราใด

ในการกำหนดประเด็นสอบสวนนั้น มีข้อควรคำนึงเบื้องต้น ดังนี้

๑. ควรพิจารณาเสียก่อนว่า เรื่องที่จะทำการสอบสวนนั้นมีข้อกล่าวหาเกี่ยวกับเรื่องอะไรอย่างไร เป็น ความผิดในกรณีใด และตามมาตราใด

๒. ควรพิจารณาว่า ความผิดในกรณีตามที่กล่าวหา นั้นมีองค์ประกอบของความผิดตามที่บทกฎหมาย ว่าด้วยวินัยกำหนดไว้อย่างไร เพื่อจะได้สอบสวนข้อเท็จจริงให้ตรงตามประเด็นอันจะพิสูจน์ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหา มีความผิดตามกรณีที่ถูกกล่าวหาหรือไม่

๓. ควรคำนึงว่า ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลเบื้องต้น รวมทั้งพยานหลักฐานต่าง ๆ ในเบื้องต้นอันเกี่ยวกับ ข้อกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยนั้น มีอยู่แล้วอย่างไรบ้าง และผู้ถูกกล่าวหาได้ให้การเบื้องต้นรับหรือปฏิเสธในข้อ โศก อ้ออ้างหรือข้อเถียงประการใด ซึ่งจะทราบได้จากการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น จากการแจ้งข้อกล่าวหาและ สรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และจากการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในตอนแรก

ทั้งนี้ ประเด็นที่จะสอบสวนนั้นอาจมีเพียงประเด็นเดียวหรือหลายประเด็นก็ได้แล้วแต่ว่าผู้ถูกกล่าวหา ได้รับหรือปฏิเสธข้อเท็จจริงอันใดบ้าง ประกอบกับความยากง่ายหรือความยุ่งยากซับซ้อนของแต่ละเรื่องด้วย ทั้งในชั้นสอบสวนหลังจากที่ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้ว และการสอบสวนในชั้นที่ให้ผู้ถูกกล่าวหา ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจะต้องกำหนดประเด็นสอบสวน ที่จะกำหนด จุดสำคัญในการหาข้อมูลมาเพื่อใช้พิสูจน์ความจริงให้ปรากฏ โดยวิธีการ

- จะสอบพยานคนใดก่อน
- จะรวบรวมพยานหลักฐานอย่างไร
- ดูประเด็นที่กล่าวหาว่ามีเรื่องอะไรบ้าง - จะสอบใคร
- จะตัดพยานปากไหน
- สอบสวนให้สิ้นกระแสความ

การสอบสวนพยานบุคคล พยานบุคคล ได้แก่ (๑) บุคคลที่รู้เห็นเหตุการณ์

(๒) บุคคลที่ทราบเรื่องที่ถูกกล่าวหา

(๓) บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา

พยานบุคคล มี ๒ ประเภท คือ

๑. พยานบุคคลที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกมาสอบ

๒. พยานบุคคลที่ผู้ถูกกล่าวหาอ้างถึงหรือให้เรียกมาสอบ

การสอบสวนพยานที่อยู่ต่างท้องที่

๑. คณะกรรมการสอบสวนไปสอบสวนพยาน ณ ท้องที่ของพยาน

๒. ขอให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานในท้องที่นั้น สอบสวนพยานแทนโดยกำหนด ประเด็นหรือข้อสำคัญที่จะต้องสอบสวนไปให้

วิธีปฏิบัติในการสอบสวนพยานบุคคลนั้น ต้องมีกรรมการนั่งสอบสวนอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของจำนวน กรรมการ จึงจะเป็นองค์คณะทำการสอบสวนพยานได้ ในกรณีการส่งประเด็นไปสอบ หัวหน้าหน่วยงานใน ท้องที่นั้น นั่งสอบร่วมกับคณะอีกอย่างน้อย ๒ คน

การสอบสวนปากคำผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็ก ก.ค.ศ. มีหนังสือให้แจ้งส่วนราชการหน่วยงาน การศึกษาและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ถ้อยปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ โดย เครื่องครัด แจ้งตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/ว ๒ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

หน้าที่ของพยาน

๑. ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกบุคคลใดมาเป็นพยาน ให้บุคคลนั้นมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำ ตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด
๒. พยานมีเจตนาขัดขืน หลีกเลียงไม่ไปให้ถ้อยคำ ให้ถ้อยคำเป็นเท็จ ให้ถ้อยคำกลับไปกลับมาเพื่อ ชั่วร้ายผู้ถูกกล่าวหาให้พ้นผิดอาจมีความผิดฐานให้การเท็จ
๓. พยานที่เป็นข้าราชการปฏิบัติตามข้อ ๒ ให้รายงานผู้บังคับบัญชา

ข้อห้ามในการสอบสวน

๑. ห้ามมิให้กรรมการสอบสวนผู้ใดกระทำการหรือจัดให้กระทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเกียรติ หรือกระทำการโดยมิชอบด้วยประการใด ๆ เพื่อจูงใจบุคคลนั้น ให้ถ้อยคำอย่างใด ๆ หรือกระทำให้ท้อใจ หรือ ใช้กลอุบายอื่นเพื่อป้องกันมิให้บุคคลใดให้ถ้อยคำซึ่งอยากจะได้ด้วยความเต็มใจในเรื่องที่ถูกกล่าวหา (ข้อ ๒๙)
๒. ห้ามมิให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่ทนายความหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคล ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนอนุญาตให้อยู่ เพื่อประโยชน์แห่งการสอบสวน (ข้อ ๓๐)
๓. ในการบันทึกถ้อยคำห้ามมิให้ขูดลบหรือบันทึกข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้ แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้กรรมการสอบสวนผู้ร่วมสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำลง ลายมือชื่อ กำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม (ข้อ ๓๐)
๔. ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ห้ามมิให้บุคคลอื่นร่วมทำการสอบสวนในกรณีที่ คณะกรรมการสอบสวนเรียกบุคคลใดมาเป็นพยานให้บุคคลนั้นมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำตามวัน เวลา และ สถานที่ที่ คณะกรรมการสอบสวนกำหนดในกรณีที่พยานมาแต่ไม่มาให้ถ้อยคำหรือไม่มา หรือคณะกรรมการ สอบสวนเรียกพยาน ไม่ได้ภายในเวลาอันสมควร หรือการสอบสวนพยานหลักฐานใดจะทำให้การสอบสวนล่าช้า โดยไม่จำเป็น หรือมิใช่ พยานหลักฐานในประเด็นสำคัญ คณะกรรมการสอบสวนจะงดไม่สอบสวนพยานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุอันไว้ ใน บันทึกประจำวันที่มีการสอบสวน ตามข้อ ๑๔ และในรายงานการสอบสวน ตามข้อ ๓๙

การสอบสวนกรณีมีคำพิพากษาถึงที่สุด

ในกรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดหรือต้องรับผิดในคดีที่เกี่ยวกับเรื่องที่ กล่า วหา ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วให้ ถ้อยเอาคำ พิพากษานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยไม่ต้องสอบสวนพยานหลักฐานอื่นที่ เกี่ยวข้องกับข้อกล่า วหา แต่ต้องแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและแจ้งข้อกล่าวหาพร้อมสรุปพยานหลักฐานที่ สนับสนุนข้อกล่าวหาตามที่ ปรากฏในคำพิพากษาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ทั้งนี้ ให้นำข้อ ๒๔ มาใช้บังคับโดย อนุโลม (ข้อ ๓๖)

การสอบสวนกรณีผู้ถูกกล่าวหาโอน/ย้าย

ในระหว่างการสอบสวน แม้จะมีการสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาไปอยู่นอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ แล้วทำรายงานการสอบสวน และเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเกี่ยวกับ คุณสมบัติ คณะกรรมการสอบสวนขั้นตอนการสอบสวนการแจ้ง สว.๓ และการสอบสวนตอนใดทำไมไม่ต้องให้ ผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่มีอำนาจตรวจสอบความถูกต้องดังกล่าวด้วย (ข้อ ๓๗)

การสอบสวนกรณีเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา

กรณีที่มีการกระทำผิดวินัยของข้าราชการเข้าลักษณะความผิดทางอาญาดังนั้น ผลการดำเนินการทางวินัยอาจแตกต่างจากผลการดำเนินคดีอาญาได้ เพราะการดำเนินการทางวินัยกับการดำเนินคดีอาญาเป็น กระบวนการที่แยกต่างหากจากกัน และแม้จะปรากฏว่าผลการดำเนินคดีอาญาแตกต่างออกไป แต่ก็ไม่กระทบ ต่อการ พิจารณาลงโทษทางวินัยที่ได้ดำเนินการไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น ในกรณีที่มีการแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนในความผิดทางวินัยและปรากฏว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเข้าลักษณะเป็น

ความผิดทางอาญาที่ไม่ใช่ความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ คณะกรรมการสอบสวนก็ จะต้องทำการสอบสวนไปตามคำสั่งนั้น เพราะกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ.๒๕๕๐ ได้ กำหนด หน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัย ไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา ถ้าผลการสอบสวนพิจารณาทางวินัยฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยก็ควรสั่งลงโทษโดยไม่ชักช้า แต่ถ้าผลการ สอบสวน พิจารณาทางวินัยยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยกรณีเช่นนี้ผู้นั้นก็ยังตกอยู่ในฐานะเป็นผู้ถูก พ้องคดีอาญา หรือถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาอยู่ ถ้าไม่ใช่คดีความผิดที่เป็นความผิดลหุโทษหรือความผิดอัน ได้กระทำโดย ประมาทกฎหมายยังให้อำนาจผู้บังคับบัญชาสั่งพักราชการเพื่อรอฟังผลทางคดีอาญาได้ ในกรณี เช่นนี้จึงสมควรรอ การสั่งเด็ดขาดไว้ก่อน จนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญา ทั้งนี้ ตามนัยมติ ก.พ. ตามหนังสือ สำนักงาน ก.พ. ที่ สร ๐๙๐๕/ว ๔ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๐๙ และที่ สร ๐๙๐๕/ว ๙ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๐๙

การสอบสวนผู้ซึ่งออกจากราชการไปแล้ว

การที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยและลงโทษแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ใดได้ ผู้นั้นจะต้องมีสถานะเป็นข้าราชการและกระทำผิดวินัยตามที่กฎหมายบัญญัติเป็นข้อห้ามหรือข้อปฏิบัติ นั้น และกรณีข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดออกจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาสามารถ ดาเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นได้เว้นแต่จะออกจากราชการเพราะตาย ต่อเมื่อมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละ เว้นการกระทำ การใดที่ฟังเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นหรือ ต่อผู้มีหน้าที่สืบสวน หรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาโดย ผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นหรือมีกรณี ถูกพ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิด อาญาที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับ ราชการหรือความผิดลหุโทษอยู่ก่อนออกจากราชการ ทั้งนี้ ตามนัย มาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ หากกรณีไม่เข้า หลักเกณฑ์ดังกล่าวผู้บังคับบัญชาก็ไม่สามารถ ดาเนินการทางวินัยแก่ผู้ซึ่งออกจากราชการไปแล้วได้กรณี ข้าราชการซึ่งถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรงได้ลาออกจากราชการหรือเกษียณอายุราชการไป แล้ว ผู้บังคับบัญชาต้องยุติการสอบสวนเนื่องจากผู้นั้นไม่มี สถานะเป็นข้าราชการจึงไม่สามารถสั่งลงโทษได้ เว้นแต่มีกรณีถูกกล่าวหาหรือถูกสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง หรือ ถูกพ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิด อาญาอยู่ก่อนออกจากราชการ ซึ่งมาตรา ๑๐๒ ให้อำนาจผู้มีอำนาจ

ตามมาตรา ๕๓ ดำเนินการทางวินัยต่อไป ได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ กรณีข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาถูกสอบสวนความผิด ทางวินัยอย่างร้ายแรงและถึงแก่ความตายในระหว่างการสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น ในทางปฏิบัติคณะกรรมการสอบสวนจะงดการสอบสวนเพราะข้าราชการผู้นั้นได้พ้นจากราชการเพราะถึงแก่ความตายไปแล้ว แต่ กระทรวงการคลังได้ขอความร่วมมือให้ส่วนราชการต้นสังกัดทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ และสรุปความเห็น เพื่อที่ผู้บังคับบัญชาจะได้นำผลของการสอบสวนไปประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ ของข้าราชการผู้นั้นตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการพ.ศ.๒๔๙๔ ทั้งนี้ ตามหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค.๐๕๐๔/๑๔๕๕๖ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๒๐ ทั้งนี้ การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ออกจากราชการไปแล้วสถานิติบัญญัติแห่งชาติ ในคราวประชุม ครั้งที่ ๘๔/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๑ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. แล้วมีมติเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายต่อไป เมื่อร่าง พระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ก็จะมีผลใช้บังคับได้ กฎหมายว่าด้วยระเบียบ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา มาตรา ๑๐๒ ที่แก้ไขใหม่นี้ กำหนดให้สามารถลดดาเนินการทางวินัย ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการเว้นแต่เหตุตาย โดยมีเงื่อนไขดังนี้

๑. การกระทำที่เป็นมูลเหตุที่นำมากล่าวหาข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ออกจากราชการไปแล้ว ว่าได้กระทำหรือละเว้นการกระทำใดอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือความผิดที่เป็น มูลเหตุให้ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญาที่มีโทษความผิดอาญาที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับ ราชการหรือความผิดลหุโทษต้องเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นในขณะที่ผู้นั้นรับราชการ

๒. การกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต้องทำเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือต่อผู้ มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาของผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น

๓. การกล่าวหาผู้ที่ออกจากราชการไปแล้วว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือการถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญา จะกล่าวหาหรือกระทำก่อนที่ผู้นั้นออกจากราชการหรือหลังจากผู้นั้นออกจาก ราชการไปแล้วก็ได้

๔. กรณีที่เป็นการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก่อนที่ผู้นั้นจะออกจากราชการหรือกรณีที่ ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญา ก่อนออกจากราชการให้ดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดาเนินการทางวินัยต่อไปได้ และต้องส่งลงโทษภายใน ๓ ปี นับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ

๕. กรณีที่เป็นการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หลังจากผู้นั้นออกจากราชการหรือกรณีที่ ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญา หลังออกจากราชการให้ดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดาเนินการทางวินัย โดยต้องเริ่มดาเนินการสอบสวนภายใน ๑ ปีนับแต่ผู้นั้นออกจากราชการ เว้นแต่เป็นกรณีความผิดที่ ปรากฏชัดแจ้งตามมาตรา ๙๘ วรรคเจ็ด และจะต้องส่งลงโทษภายใน ๓ ปี นับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ

๖. กรณีที่ศาลปกครองมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษหรือองค์การพิจารณาอุทธรณ์ คำสั่งลงโทษ หรือองค์การตรวจสอบรายงานการดาเนินการทางวินัย มีคำวินิจฉัยถึงที่สุดหรือมีมติให้เพิกถอน คำสั่งลงโทษ เพราะเหตุกระบวนการดาเนินการทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมายให้ดาเนินการทางวินัยให้แล้วเสร็จ ภายใน ๒ ปีนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด หรือมีคำวินิจฉัยถึงที่สุดหรือมีมติแล้วแต่กรณี

๗. ในการดาเนินการทางวินัย ถ้าผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า ผู้นั้นกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงก็ ให้งดโทษ

๘. ข้อยกเว้นมิให้บังคับแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ ก่อนตามมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗

๙. กรณีเป็นการดำเนินการทางวินัยตามที่ ป.ป.ช. หรือ ป.ป.ท. ขึ้นมาความผิดแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ออกจากราชการไปแล้ว ให้ดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตหรือกฎหมายว่า ด้วยมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแล้วแต่กรณี

การรวบรวมพยานหลักฐาน

การรวบรวมพยานหลักฐาน เป็นกระบวนการสำคัญของการสอบสวน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่ค้นหาข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน ตลอดจนรายละเอียดของพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหา และองค์ประกอบความผิดตามข้อกล่าวหา เพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหาและดูแลให้บังเกิดความ ยุติธรรมตลอดกระบวนการสอบสวน ในการนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานที่ได้จากการ สอบสวนเข้าสำนวนพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่จะรวบรวมนั้น ได้แก่ คำให้การของผู้ถูกกล่าวหา คำให้การของ พยานบุคคล พยานเอกสาร รวมทั้งพยานวัตถุ ประวัตติและคุณสมบัติของผู้ถูกกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ กล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณาการรวบรวมพยานหลักฐาน คณะกรรมการสอบสวนจะต้อง กระทำอย่างอิสระและเป็นกลาง โดยปราศจากอคติอย่างใด ๆ ต่อผู้ถูกกล่าวหา โดยกระทำตั้งแต่เริ่มต้นทำการ สอบสวนไปจนกว่าจะสอบสวนเสร็จสิ้น กระแสความ เพื่อจะได้สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ ทำ รายงานการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทั้งนี้ ในการรวบรวม พยานหลักฐานต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานี้ คณะกรรมการสอบสวน ควรจะได้ทำสารบาญไว้ด้วย เพื่อความสะดวกในการ ตรวจสอบและพิจารณาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้มีอำนาจหน้าที่พิจารณาเรื่องนั้น ๆ การ นำเอกสารหรือวัตถุมาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ให้กรรมการสอบสวนบันทึกไว้ด้วยว่าได้มา อย่างไร จากผู้ใด และเมื่อใด เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนให้ใช้ต้นฉบับ แต่ถ้าไม่อาจ นำต้นฉบับมาได้จะใช้สำเนาที่กรรมการสอบสวนหรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่า เป็นสำเนาถูกต้องก็ได้ใน กรณีที่หาต้นฉบับเอกสารไม่ได้เพราะสูญหายหรือถูกทำลาย หรือโดยเหตุประการอื่นจะให้นำสำเนาหรือพยาน บุคคลมาสืบก็ได้เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานเสร็จแล้ว ก่อนเสนอสำนวนการสอบสวน ต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจำเป็นต้องรวบรวมพยานหลักฐาน เพิ่มเติมก็ให้ดำเนินการได้ ถ้าพยานหลักฐานที่ได้เพิ่มเติมมานั้น เป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ คณะกรรมการสรุปพยานหลักฐานดังกล่าวให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้เฉพาะพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (ข้อ ๒๕) ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้ยื่นคำชี้แจงหรือให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาไว้แล้ว มีสิทธิยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติมหรือขอให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมได้ กรณีอยู่ระหว่างการพิจารณาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาคนใหม่ ผู้ถูกกล่าวหา อาจยื่นคำชี้แจงต่อบุคคลดังกล่าวได้ (ข้อ ๒๖)

ระยะเวลาการสอบสวนและการขอขยายระยะเวลาการสอบสวน

ระยะเวลาและขั้นตอนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่ประธานได้รับทราบ

คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ตามข้อ ๒๐ (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕)

ระยะเวลาและขั้นตอนการสอบสวนวินัยไม่ร้ายแรง

ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ประธานได้รับทราบ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยนำขั้นตอนการสอบสวน ตามข้อ ๒๐ (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) มาใช้ บังคับโดยอนุโลม

การขอขยายระยะเวลาการสอบสวน

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาได้ ให้ ประธานกรรมการสอบสวนรายงานเหตุที่ทำให้การสอบสวนไม่แล้วเสร็จต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อขอขยายระยะเวลาการสอบสวน ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งขยายระยะเวลาดำเนินการได้ตามความจำเป็นไม่เกิน ๓๐ วัน กรณีสอบสวนทางวินัยไม่ร้ายแรง และครั้งละไม่เกิน ๖๐ วันกรณีสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง หากไม่แล้วเสร็จภายใน ๒๔๐ วัน ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานเหตุที่ทำให้การสอบสวนไม่แล้วเสร็จต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อรายงานให้ กศจ. อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้งหรือ ก.ค.ศ.แล้วแต่กรณี เพื่อมีมติเร่งรัดการสอบสวนภายในระยะเวลาที่กำหนด

การทำรายงานการสอบสวน

การทำรายงานการสอบสวน คือ การทำบันทึกสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวน พร้อมทั้งแสดงความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยตามมาตราใด อย่างไร หรือไม่ โดยอาศัยพยานหลักฐานและเหตุผลใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือผู้ถูกกล่าวหาห่อนความสามารถในอันที่จะ ปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือบกพร่องในหน้าที่ราชการด้วยเหตุใด หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ ราชการหรือไม่ อย่างไร หรือเป็นผู้มีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่สอบสวนนั้นหรือไม่อย่างไร (ข้อ ๓๘)

การทำรายงานการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนจะกระทำเมื่อได้ประชุมลงมติแล้ว โดยคณะกรรมการสอบสวนจะทำรายงานการสอบสวน ตามแบบ สว.๖ ท้ายกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวน พิจารณา พ.ศ.๒๕๕๐ ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการสอบสวน

ในรายงานการสอบสวนให้มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่ามีอย่างใดบ้าง กรณีที่ไม่ได้สอบสวนพยานตามข้อ ๓๐ และ ข้อ ๓๑ ให้รายงานเหตุที่ไม่ได้สอบสวนนั้นให้ปรากฏไว้ด้วย และในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพให้บันทึกเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) ไว้ด้วย เช่น บันทึกว่าผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพเพราะจำนนต่อหลักฐานหรือเพราะเหตุใด เพื่อประโยชน์อย่างใดของผู้ถูกกล่าวหา

๒. วิวินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหา (ถ้ามี)ว่าควรรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายใดเพียงใดโดยอาศัยเหตุผลใด

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร ถ้ากระทำความผิดเป็นความผิดในกรณีใด ตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการด้วยเหตุใด หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือไม่ อย่างไร หรือเป็นผู้มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่สอบสวนนั้นหรือไม่ อย่างไร

๔. เหตุผลพร้อมข้อเสนอสนับสนุนการใช้ดุลพินิจของกรรมการสอบสวน หากมีกรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแย้ง ให้บันทึกความเห็นแย้งไว้กับรายงานการสอบสวนเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวนเสร็จแล้วให้เสนอสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งสารบาญต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วจึงจะถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ(ข้อ๓๙) อย่างไรก็ตามการทำการรายงานการสอบสวนเป็นแต่เพียงการเสนอข้อเท็จจริงและความเห็นมิใช่การชี้ขาดในการรับฟังข้อเท็จจริงและการชี้ขาดความผิดและการกำหนดความผิดรวมทั้งการ กำหนดโทษเป็นเรื่องของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาหรือองค์คณะผู้มีอำนาจแล้วแต่ กรณีเป็นผู้พิจารณา

ในการทำการรายงานการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการในสาระสำคัญ ดังนี้

(๑) ประชุมปรึกษากัน

(๒) สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน

พยานหลักฐาน คือ สิ่งที่แสดงให้เห็นอย่างมีเหตุผลถึงความถูกต้องหรือไม่ถูกต้องของเหตุการณ์ พยานหลักฐานมี ๓ ประเภท คือ

๑) พยานเอกสาร คือ สิ่งจารึกเป็นลายลักษณ์อักษรที่แสดงออกซึ่งความหมาย

๒.) พยานวัตถุ คือ สิ่งที่มีรูปร่างทั้งหลายซึ่งมีผลต่อความจริงที่เกิดขึ้น เช่น อาวุธต่าง ๆ ที่ใช้ในการ กระทำความผิด แถบบันทึกเสียง ฯลฯ เป็นต้น

๓) พยานบุคคล คือ บุคคลที่จะต้องให้ถ้อยคำเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ตนได้รับรู้โดยสัมผัส ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของตน

สำหรับพยานผู้เชี่ยวชาญ คือ พยานบุคคลที่จะต้องให้การเกี่ยวกับความเห็นในทางวิชาการเช่น นายแพทย์ วิศวกร สถาปนิก ฯลฯ เป็นต้น

พยานหลักฐานที่จะนำมาสู่การพิจารณานั้น อาจเป็นพยานเอกสาร พยานวัตถุ พยานบุคคล ใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง

(๑) การรับฟังข้อเท็จจริง

(๒) การแสดงความคิดเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไรหรือไม่

การแสดงความคิดเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไรหรือไม่ เป็นการพิจารณาปรับข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนกับบทมาตราว่าด้วยการกระทำความผิดทำให้ความผิดปรับข้อเท็จจริงกับบทมาตราความผิด ควรพิจารณาตามลำดับโครงสร้างของความผิดทางวินัย ซึ่งมีลำดับดังนี้

๑) การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาต้องตามที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดทางวินัยหรือไม่

๒) การกระทำนั้นเป็นการกระทำที่ผู้ถูกกล่าวหาพึงกระทำได้โดยชอบหรือไม่

๓) ผู้ถูกกล่าวหาที่กระทำการนั้นเป็นผู้ที่มีความสามารถรู้ผิดชอบในการกระทำนั้นหรือไม่

๔) เสนอแนะโทษที่ควรได้รับ

การเสนอแนะโทษและระดับโทษที่จะลงแก่ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องกระทำเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้

พิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นความผิดทางวินัย ซึ่งอาจเป็นความผิดกรณีเดียวหรือ หลายกรณีหรือหลายกระทงก็ได้ โทษและระดับโทษที่เสนอแนะให้ลงแก่ผู้ถูกกล่าวหานี้ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลจากพยานหลักฐานที่ได้สอบสวนรวบรวมไว้นั้น และควรคำนึงถึงระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด และทศิณะรัฐมนตรี หรือ ก.ค.ศ. หรือ ก.ค. หรือ ก.พ. ได้มีมติกำหนดเป็นหลักปฏิบัติไว้ รวมทั้งระดับโทษที่เคย ลงแก่ผู้กระทำผิดอย่างเดียวกันมาแล้วด้วย ทั้งนี้ ข้อเสนอแนะดังกล่าวควรรวมทั้งข้อเสนอแนะในการลดหย่อน ผ่อนโทษหรืองดโทษด้วย

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมปรึกษาสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน และพิจารณาเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างไรหรือไม่ ควรได้รับโทษในสถานใด หรือผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถ รถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง หน้าที่ราชการ หรือเป็นผู้มีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนนั้นหรือไม่ อย่างไรแล้ว ก็ทำบันทึกรายงาน การสอบสวนตามแบบ สว.๖ ถ้ากรรมการสอบสวนคนใดมีความเห็นแย้ง ก็ให้ทำความเห็นแย้งติดไปกับรายงาน การสอบสวน

การพิจารณาสั่งการของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและผู้สั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้ตรวจสอบความถูกต้องของการสอบสวนแล้ว ต้องพิจารณาสั่งการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดหรือไม่มีเหตุที่จะให้ออกจากราชการ ตามมาตรา ๑๑๒ สมควรยุติเรื่อง หรือกระทำผิดที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้สั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควรโดยเร็ว ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหกสิบวันนับแต่ วันที่ได้รับสำนวนการสอบสวน

(๒) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถรถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๑๑ ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาสำนวนการสอบสวนดังกล่าว หากเห็นว่าไม่มีเหตุตามที่ คณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นมา ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตามมาตรา ๑๑๑

(๓) ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงสมควรลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ซึ่งจะต้องส่งเรื่องให้ กศจ. อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. พิจารณา ตาม มาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ (๑) หรือ (๒) หรือเป็นกรณีตามมาตรา ๑๑๒ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตราดังกล่าวดำเนินการ โดยไม่ชักช้า ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหกสิบวันนับแต่วันได้รับสำนวนการสอบสวน และให้ กศจ. อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี พิจารณาให้แล้วเสร็จ และมีมติโดยเร็ว และให้ผู้มีอำนาจสั่งการตามมติภายในหกสิบ วันนับแต่วันที่มิติดังกล่าว (ข้อ ๔๐)

การพิจารณาความผิดและการกำหนดโทษ

การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ หมายถึง การพิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ หากกระทำความผิดเป็นความผิดกรณีใด ตามมาตราใด และควรลงโทษสถานใด การพิจารณาความผิด และกำหนดโทษเป็นกระบวนการที่จะต้องกระทำโดยผู้มีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด และจะกระทำได้ ต่อเมื่อได้ทราบข้อเท็จจริงของเรื่องที่ถูกกล่าวหาโดยกระจ่างชัดเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยความผิดและกำหนดโทษได้ ทั้งนี้ต้องเป็นข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการสอบสวนเว้นแต่กรณีที่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่ กำหนดในกฎ ก.ค.ศ.

ผู้มีอำนาจพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ

ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ ได้แก่

๑) ผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย

๒) อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา (เปลี่ยนเป็น กศจ. ตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ ๑๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๐) หรือ อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง

๓) ก.ค.ศ.

ความผิดวินัยมี ๒ กรณี คือ

ก. ความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ผู้มีอำนาจพิจารณาความผิดและกำหนดโทษคือ ผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายกำหนด

ข. ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ผู้มีอำนาจพิจารณาความผิดและกำหนดโทษมีดังนี้

๑) ก.ค.ศ. : สำหรับตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและรองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ตำแหน่งศาสตราจารย์ ตำแหน่งซึ่งมีวิทยฐานะเชี่ยวชาญพิเศษ และผู้ซึ่งกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว รวมทั้งกรณีที่เป็นการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาที่มี ตำแหน่งเหนือหัวหน้าส่วนราชการ หรือผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขึ้นไป

๒) กศจ. : สำหรับตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาที่มีวิทยฐานะตั้งแต่เชี่ยวชาญลงมา และตำแหน่งที่ไม่มีวิทยฐานะ

๓) อ.ก.ค.ศ.ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง: สำหรับข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาที่มีวิทยฐานะตั้งแต่เชี่ยวชาญลงมา และตำแหน่งที่ไม่มีวิทยฐานะ

หลักการพิจารณาความผิดและการกำหนดโทษ

ในการพิจารณาความผิด มีหลักที่ควรคำนึง ดังนี้

๑. หลักนิติธรรม ได้แก่ การพิจารณาโดยยึดกฎหมายเป็นหลักการกระทำใดจะเป็นความผิดทางวินัย กรณีใด ต้องมีกฎหมายบัญญัติว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดทางวินัย หากไม่มีกฎหมาย บัญญัติว่า การกระทำนั้นเป็นความผิดทางวินัยก็ไม่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดวินัย ในการพิจารณาว่าการกระทำใดเป็นความผิดวินัย กรณีใด ต้องพิจารณาให้เข้าองค์ประกอบของการกระทำความผิดกรณีนั้นด้วย ถ้าข้อเท็จจริงบ่งชี้ว่าเข้า องค์ประกอบความผิดตามมาตราใด ก็ปรับบทความผิดไปตามมาตรานั้น และลงโทษไปตามความผิดนั้น

๒. หลักมโนธรรม ได้แก่ การพิจารณาให้เป็นที่ยุติโดยถูกต้องเที่ยงธรรมตามความเป็นจริงและตามเหตุ และผลที่ควรจะเป็น หมายถึง การพิจารณาความผิดไม่ควรคำนึงถึงแต่ความถูกผิดตามกฎหมายเท่านั้นแต่ควรคำนึงถึงความยุติธรรมด้วย โดยจะต้องคำนึงถึงสภาพความเป็นจริงของเรื่องนั้น ๆ ว่าเป็นอย่างไรแล้วพิจารณาความผิดไปตามสภาพความเป็นจริง

การกำหนดโทษ คือ การกำหนดระดับโทษผู้กระทำความผิดวินัยให้เป็นที่ยุติตามการปรับบทความผิดว่าเป็น ความผิดตามมาตราใดของบทบัญญัติทางวินัย ตามหมวด ๖ ซึ่งมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ ได้กำหนดโทษทางวินัยไว้ ๕ สถาน คือ

- (๑) ภาคทัณฑ์
- (๒) ตัดเงินเดือน
- (๓) ลดขั้นเงินเดือน (เปลี่ยนเป็นโทษลดเงินเดือน)
- (๔) ปลดออก
- (๕) ไล่ออก

ในการพิจารณากำหนดโทษมีหลักที่ควรคำนึงถึง ดังนี้

๑. หลักนิติธรรม คือ การคำนึงถึงระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด

(๑) ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง : โทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณีถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนอาจลดหย่อนโทษได้แต่ต้องไม่ต่ำกว่าปลดออก (มาตรา ๙๙)

(๒) ความผิดวินัยไม่ร้ายแรง : โทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้

(๓) กรณีความผิดวินัยเล็กน้อย และมีเหตุอันควรลดโทษ จะลดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บน เป็นหนังสือ หรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

ในการลดหย่อนโทษ ผู้บังคับบัญชาต้องวางโทษก่อนว่าควรลงโทษสถานใด แต่มีเหตุอันควรลดหย่อนโทษอย่างไรจึงให้ลงโทษสถานใด หรือให้ลดหย่อนเป็นสถานใด

ทั้งนี้ กรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งมติคณะรัฐมนตรีเห็นว่าควรไล่ออกจากราชการเท่านั้น โดยเห็นว่าการนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษ

๒. หลักมโนธรรม คือ การพิจารณากำหนดโทษให้เหมาะสมตามควรแก่กรณี เช่น ความผิดร้ายแรงก็ต้องกำหนดโทษร้ายแรง ความผิดไม่ร้ายแรงก็ต้องกำหนดโทษไม่ร้ายแรง ให้เหมาะสมกับกรณีความผิด

๓. หลักความเป็นธรรม คือ ต้องพิจารณากำหนดโทษโดยเสมอหน้ากัน ใครทำความผิดก็ต้องถูกลงโทษ ไม่มีการยกเว้น ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง กระทำความผิดอย่างเดียวกันควรต้องลงโทษเท่ากัน อยากรู้ก็ตีแม้จะเป็นความผิด อย่างเดียวกัน แต่พฤติการณ์แห่งการกระทำอาจไม่เหมือนกันโทษจึงอาจแตกต่างกันได้

๔. นโยบายของทางราชการ ผู้บังคับบัญชาควรจะได้รับทราบนโยบายของทางราชการในการปราบปรามกวดขันการกระทำผิดต่าง ๆ เพื่อนำมาเป็นหลักในการใช้ดุลพินิจกำหนดระดับโทษให้ได้มาตรฐาน ตามนโยบายของทางราชการ

การใช้ดุลพินิจในการพิจารณาความผิดและกำหนดโทษทางวินัยนั้น นอกจากผู้บังคับบัญชาหรือ ผู้ดำเนินการทางวินัยจะต้องใช้ดุลพินิจภายในกรอบที่กฎหมายบัญญัติไว้แล้ว การใช้ดุลพินิจจะต้องมีเหตุผลที่ รับฟังได้ และอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่ถูกต้องด้วย ในทางปฏิบัติองค์กรหรือหน่วยงานของรัฐจึงมีการ กำหนดแนวทางการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษภายในองค์กรหรือหน่วยงานของตน เพื่อให้ผู้ดำเนินการทาง วินัยใช้ดุลพินิจไปในทิศทางหรือมาตรฐานเดียวกัน

ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ

ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษต้องเป็นผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย และมีกฎหมายให้อำนาจ ในการสั่งลงโทษไว้ ผู้บังคับบัญชาที่จะมีอำนาจสั่งลงโทษนั้น ต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งที่กฎหมายบัญญัติให้มีอำนาจสั่งลงโทษถ้า กฎหมายไม่ได้บัญญัติให้มีอำนาจสั่งลงโทษไว้ แม้จะเป็นผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายก็ไม่อาจสั่งลงโทษได้เว้นแต่ จะได้รับมอบอำนาจจากผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ หรือเป็นผู้รักษาราชการแทนผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ

ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ ตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน พ.ศ.๒๕๖๑ กำหนดไว้ ดังนี้

๑) ผู้อำนวยการสถานศึกษา หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่า มีอำนาจสั่งลงโทษ ภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งในอัตราร้อยละ ๒ หรือร้อยละ ๔ ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่ง ลงโทษ เป็นเวลา ๑ เดือน ๒ เดือน หรือ ๓ เดือน

๒) นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาล รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง เลขาธิการ อธิบดี อธิการบดี ศึกษาธิการภาค ศึกษาธิการจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา หรือผู้ดำรงตำแหน่ง เทียบเท่ามีอำนาจลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งในอัตราร้อยละ ๒ หรือร้อยละ ๔ ของเงินเดือนที่ผู้นั้น ได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษ เป็นเวลา ๑ เดือน ๒ เดือน หรือ ๓ เดือน หรือลดเงินเดือนได้ครั้งหนึ่งในอัตรา ร้อย ละ ๒ หรือร้อยละ ๔ ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับ

ทั้งนี้ กรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งมติคณะรัฐมนตรีเห็นว่าควรไล่ออกจากราชการเท่านั้น โดย เห็นว่าการนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษ

การสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงหรือการสั่งลงโทษตามมติ กศจ. อ.ก.ค.ศ.ที่ ก.ค.ศ.ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. ผู้ มีอำนาจสั่งลงโทษตามมติคือ ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๓ หรือผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือ ผู้บังคับ บัญชาผู้ได้รับรายงานแล้วแต่กรณี

๓. การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ

การอุทธรณ์ หมายถึง การที่ผู้ถูกลงโทษทางวินัยร้องขอให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายได้หยิบยกเรื่องของตนขึ้นพิจารณาใหม่ให้เป็นไปในทางที่เป็นคุณแก่ตน

โดยทั่วไปการอุทธรณ์หมายถึง การที่ผู้ถูกกระทบสิทธิจากคำสั่งของฝ่ายปกครองใช้สิทธิโต้แย้งขอให้เพิกถอนหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำสั่งการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย มีหลักเกณฑ์และวิธีการดังต่อไปนี้

เงื่อนไขในการอุทธรณ์

๑. ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ ได้แก่ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัย ๑.) โทษวินัยไม่ร้ายแรง ได้แก่ โทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดเงินเดือน

๒.) โทษวินัยอย่างร้ายแรง ได้แก่ โทษปลดออกจากราชการ ไล่ออกจากราชการ ต้องเป็นผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัยและไม่พอใจผลของคำสั่งลงโทษ ผู้อุทธรณ์ต้องอุทธรณ์เพื่อตนเอง เท่านั้นไม่อาจอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนได้

๒. ระยะเวลาอุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์ต้องอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งลงโทษ

๓. การยื่นอุทธรณ์

การอุทธรณ์ต้องทำเป็นหนังสือยื่นถึงประธาน ก.ค.ศ. หรือประธาน กศจ., หรือ อ.ก.ค.ศ.ที่

ก.ค.ศ.ตั้ง แล้วแต่กรณี พร้อมทั้งลงลายมือชื่อและที่อยู่ของผู้อุทธรณ์ยื่นที่สำนักงาน ก.ค.ศ. สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา หรือส่วนราชการ ผู้ทำหน้าที่เลขานุการของผู้พิจารณาอุทธรณ์ หรือจะยื่นผ่าน ผู้บังคับบัญชาก็ได้ การยื่นหนังสืออุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์อาจจะนำมายื่นเองหรือส่งทางไปรษณีย์ก็ได้ ในกรณีที่ส่ง หนังสืออุทธรณ์ทาง ไปรษณีย์จะถือว่าวันที่ไปรษณีย์ต้นทางประทับตราของหนังสือเป็นวันส่งหนังสืออุทธรณ์ ดังนั้นหนังสืออุทธรณ์ที่ ส่งทางไปรษณีย์ผู้รับหนังสือจะต้องแนบซองหนังสือไว้กับหนังสืออุทธรณ์นั้นด้วย

๔. หนังสืออุทธรณ์ หนังสืออุทธรณ์ต้องมีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายและเหตุผลในการอุทธรณ์ให้เห็นว่าได้ ถูกลงโทษโดยไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม หรือไม่เป็นธรรมอย่างไร พร้อมเอกสารหลักฐาน(ถ้ามี)

สิทธิของผู้อุทธรณ์

๑. สิทธิที่จะคัดหรือตรวจรายงานการสอบสวน ในทางปฏิบัติผู้อุทธรณ์จะต้องขอต่อผู้สั่ง ลงโทษและผู้สั่งดังกล่าวต้องอนุญาตให้คัดหรือตรวจรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ทั้งนี้เพื่อ ผู้อุทธรณ์ จะได้มีโอกาสทราบข้อเท็จจริง พยานหลักฐานต่างๆ พร้อมทั้งความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนในเรื่องที่ จะอุทธรณ์นั้น และจะได้อุทธรณ์แก้ข้อกล่าวหาได้เต็มที่นั่นเอง

๒. สิทธิที่จะคัดหรือตรวจบันทึกถ้อยคำบุคคล พยานหลักฐานอื่น หรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้อุทธรณ์จะต้องขอต่อผู้สั่งลงโทษเช่นเดียวกันกับการขอคัดหรือตรวจรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการ สอบสวน แต่กว่า จะอนุญาตให้คัดหรือตรวจบันทึกถ้อยคำบุคคล พยานหลักฐานอื่นหรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง หรือไม่นั้น อยู่

ในดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่สั่งลงโทษที่จะอนุญาตหรือไม่ก็ได้โดยพิจารณาถึงประโยชน์ในการรักษาวินัยของ ราชการ ตลอดจนเหตุผลและความจำเป็นเป็นเรื่องราวไป เช่น ความปลอดภัยของพยาน เป็นต้น และต้อง ดำเนินการภายในกรอบของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.๒๕๔๐

๓. สิทธิที่จะคัดค้านอนุกรรมการ หรือกรรมการผู้พิจารณาอุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์มีสิทธิที่จะคัดค้านอนุกรรมการ หรือกรรมการผู้พิจารณาอุทธรณ์ ถ้าผู้นั้นมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

๑) รู้เห็นเหตุการณ์ในการกระทำผิดวินัยที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษ

๒) มีส่วนได้เสียในการกระทำผิดวินัยที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษ

๓) มีสาเหตุโกรธเคืองผู้อุทธรณ์

๔) เป็นผู้บังคับบัญชาผู้ส่งลงโทษ

๕) เป็นผู้กล่าวหา หรือเป็นคู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดามารดา หรือร่วมบิดา หรือมารดากับผู้กล่าวหา

การคัดค้านอนุกรรมการ หรือกรรมการผู้พิจารณาอุทธรณ์นั้น ต้องแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุ แห่งการคัดค้านไว้ในหนังสืออุทธรณ์หรือแจ้งเพิ่มเติมเป็นหนังสือก่อนที่ กศจ. อ.ก.ค.ศ.ที่ ก.ค.ศ.ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณีเริ่มพิจารณาอุทธรณ์

เมื่อมีเหตุหรือมีการคัดค้านตาม(๑)-(๕) อนุกรรมการ หรือกรรมการผู้นั้นจะขอถอนตัวไม่ร่วมพิจารณาอุทธรณ์นั้นก็ได้ ถ้าอนุกรรมการหรือกรรมการผู้นั้นไม่ได้ขอถอนตัวให้อนุกรรมการหรือกรรมการที่ เหลืออยู่นอกจากอนุกรรมการหรือกรรมการผู้ถูกคัดค้านพิจารณาข้อเท็จจริงที่คัดค้านหากเห็นว่าข้อเท็จจริงนั้น น่าเชื่อถือให้แจ้งอนุกรรมการหรือกรรมการผู้นั้นทราบและมีให้ร่วมพิจารณาอุทธรณ์นั้น เว้นแต่จะพิจารณา เห็นว่าการให้อนุกรรมการหรือกรรมการผู้นั้นร่วมพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่า เพราะจะ ทำให้ได้ความจริง และเป็นธรรม จะให้อนุกรรมการหรือกรรมการผู้นั้นร่วมพิจารณาอุทธรณ์ก็ได้

๔. สิทธิที่จะขอแถลงการณ์ด้วยวาจา ในการอุทธรณ์ ถ้าผู้อุทธรณ์ประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจา ให้แสดงความประสงค์ไว้ในหนังสืออุทธรณ์หรือจะเป็นหนังสือต่างหากก็ได้แต่ต้องยื่นหรือส่งหนังสือ ขอ แถลงการณ์ด้วยวาจานั้นภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ไต่ยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ ส่วนราชการหรือหน่วยงาน ฝ่ายเลขานุการของผู้พิจารณาอุทธรณ์ จะมีหนังสือแจ้งกำหนดวัน เวลา และสถานที่ที่จะพิจารณาอุทธรณ์

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา หากผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์เห็นว่า การ แถลงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ จะให้งดแถลงการณ์ด้วยวาจาก็ได้

๕. สิทธิที่จะส่งเอกสารเพิ่มเติม เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ไว้แล้ว ผู้อุทธรณ์จะยื่นหรือส่ง คำแถลงการณ์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนที่ กศจ., อ.ก.ค.ศ.ที่ ก.ค.ศ.ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณีเริ่ม พิจารณาอุทธรณ์ก็ได้ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อ กศจ., อ.ก.ค.ศ.ที่ ก.ค. ศ.ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี

๖. สิทธิที่จะขอถอนอุทธรณ์ เมื่อได้ยื่นอุทธรณ์ไว้แล้ว ผู้อุทธรณ์จะขอถอนอุทธรณ์ ก่อนที่ กศจ., อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ.ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี จะวินิจฉัยเสร็จสิ้นก็ได้โดยทำเป็น หนังสือยื่นหรือส่งตรงต่อ กศจ. อ.ก.ค.ศ.ที่ ก.ค.ศ.ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี เมื่อ ผู้อุทธรณ์ถอนอุทธรณ์แล้วการพิจารณาอุทธรณ์ให้ เป็นอันระงับ

๗. สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจคำวินิจฉัยอุทธรณ์ หรือการ พิจารณาอุทธรณ์ล่าช้า ผู้อุทธรณ์มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

สิทธิของผู้อุทธรณ์กรณียกอุทธรณ์หรือเปลี่ยนแปลงโทษ

๑. ในกรณีที่ ก.ค.จ., อ.ก.ค.ศ.ที่ ก.ค.ศ.ตั้ง หรือ ก.ค.ศ.มีมติให้ยก อุทธรณ์ หรือเพิ่มโทษ หรือลดโทษ ผู้อุทธรณ์จะอุทธรณ์ต่อไปไม่ได้เว้นแต่กรณีมีมติให้เพิ่มโทษจากโทษ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดชั้น เงินเดือน เป็นโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการหรือมีมติให้สั่งให้ออกจากราชการผู้อุทธรณ์มีสิทธิที่จะ อุทธรณ์หรือร้องทุกข์แล้ว แต่ ก.ค.ศ ได้อีกครั้งหนึ่ง

๒. กรณีการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการเมื่อ ก.ค.ศ. มีมติประการใดแล้วผู้อุทธรณ์จะอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ต่อไปอีกไม่ได้

๓. เมื่อ ก.ค.ศ. มีมติให้ยกโทษ หรือให้ยกโทษจากโทษวินัยอย่างร้ายแรงเป็นภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดชั้นเงินเดือน และให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการตามเดิมก็ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๕๓ สั่งให้ผู้อุทธรณ์ กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งและวิทยฐานะเดิมหรือตำแหน่งในระดับเดียวกันที่ต้องใช้คุณสมบัติเฉพาะที่ผู้นั้น มีอยู่ แนวทางปฏิบัติผู้บังคับบัญชาต้องยกเลิกคำสั่งเดิมและสั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการในการสั่งให้ผู้ อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการต้องสั่งเป็นปัจจุบัน เมื่อสั่งกลับแล้วในกรณีที่มีโทษจึงสั่งลงโทษไปตามมติ

๔. ในกรณีที่สั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการ กฎหมายรับรองให้ผู้อุทธรณ์มีสถานภาพเป็น ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาตลอดระยะเวลาที่ถูกปลดหรือไล่ออกจากราชการเสมือนเป็นผู้ถูกสั่งพัก ราชการ และไม่มีกรณีต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ผู้อุทธรณ์จึงมีสิทธิรับราชการต่อเนื่อง และมีสิทธิได้รับ เงินเดือนในระหว่างถูกปลดหรือไล่ออกจากราชการ ทั้งนี้มีข้อสังเกตว่าต้องเป็นกรณีถึงที่สุดแล้วเท่านั้น

๕. ในกรณีอุทธรณ์ฟังขึ้นในประเด็นข้อกฎหมายเนื่องจากลงโทษเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วย กฎหมาย ผู้ บังคับบัญชาจึงยกเลิกคำสั่งและสั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการ(เว้นแต่เป็นกรณีถูกพักราชการ หรือให้ออก จาก ราชการไว้ก่อน)แล้วดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อุทธรณ์ใหม่

ผลของคำวินิจฉัยอุทธรณ์

ผลของคำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือมติขององค์คณะผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์มีผลผูกพัน หน่วยงานและผู้บังคับบัญชาให้ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามคำวินิจฉัย หรือตามมตินั้น

๑. ในกรณีสั่งยกอุทธรณ์ มีผลเท่ากับผู้อุทธรณ์ได้รับโทษตามคำสั่งเดิมของผู้บังคับบัญชา

๒. ในกรณีสั่งเพิ่มโทษคำสั่งเพิ่มโทษมีผลลบล้างคำสั่งลงโทษเดิมของผู้บังคับบัญชาและถือว่าผู้ อุทธรณ์ถูกลงโทษตามคำสั่งเพิ่มโทษนั้น

๓. ในกรณีสั่งลดโทษคำสั่งลดโทษมีผลลบล้างคำสั่งลงโทษเดิมของผู้บังคับบัญชาและถือว่าผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษตามคำสั่งลดโทษนั้น

๔. ในกรณีสั่งยกโทษคำสั่งยกโทษมีผลลบล้างคำสั่งลงโทษเดิมของผู้บังคับบัญชาและถือว่าผู้ อุทธรณ์ไม่เคยถูกลงโทษในกรณีนั้น

อุทธรณ์ที่ไม่อาจรับไว้พิจารณาได้

๑. อุทธรณ์ที่ยื่นเกิน ๓๐ วัน

๒. อุทธรณ์ที่ผู้อุทธรณ์ไม่ลงลายมือชื่อในหนังสืออุทธรณ์ ๓. อุทธรณ์ที่เป็นการอุทธรณ์แทนผู้อื่น

๔. อุทธรณ์ที่ไม่มีสาระ

๔. การร้องทุกข์

การร้องทุกข์ หมายถึง ผู้ถูกระทบสิทธิหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคำสั่งของฝ่ายปกครอง หรือ คับข้องใจจากการกระทำของผู้บังคับบัญชา ใช้สิทธิร้องทุกข์ขอความเป็นธรรม ขอให้เพิกถอนคำสั่ง หรือ ทบทวนการกระทำของฝ่ายปกครอง หรือของผู้บังคับบัญชา

หลักเกณฑ์และวิธีการร้องทุกข์และการพิจารณาร้องทุกข์ มีดังนี้

เหตุที่จะร้องทุกข์ คือ การไม่ได้รับความเป็นธรรม, มีความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำของ ผู้บังคับบัญชา, คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน, คำสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน, คำสั่งให้ ออกจากราชการ

ขั้นตอนและวิธีการร้องทุกข์

ผู้มีสิทธิร้องทุกข์ เป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ถูกระทบสิทธิหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชา

วิธีการร้องทุกข์

ถ้าผู้ร้องทุกข์ไม่ประสงค์จะปรึกษาหารือ หรือปรึกษาหารือแล้วไม่เป็นที่พอใจก็อาจดำเนินการ ต่อไป ดังนี้

- ทำเป็นหนังสือร้องทุกข์ลงลายมือชื่อที่อยู่และตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์และร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น
- หนังสือร้องทุกข์ ต้องแสดงสาระสำคัญหรือข้อเท็จจริงและเหตุผลให้เห็นว่าไม่ได้รับความเป็น ธรรมอย่างไร มีความคับข้องใจอย่างไร พร้อมแจ้งความประสงค์ของการร้องทุกข์พร้อมพยานหลักฐานที่มี
- ยื่นภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบหรือควรทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์
- การยื่นหนังสือร้องทุกข์ ผู้ร้องทุกข์อาจนำไปยื่นเองก็ได้หรือส่งทางไปรษณีย์
- การร้องทุกข์ ต้องร้องทุกข์ต่อ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี กรณีสังกัดเขตพื้นที่การศึกษา

- กรณีทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลงมา ให้ร้องทุกข์ต่อ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา

- กรณีทุกข์เกิดจากมติ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.ค.ศ.
- กรณีทุกข์เกิดจากนายกรัฐมนตรี้ รัฐมนตรี หรือเลขาธิการ ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.ค.ศ.
- การร้องทุกข์คำสั่งพักราชการ/ให้ออกจากราชการไว้ก่อนหรือคำสั่งให้ออกจากราชการให้ร้องทุกข์ต่อ ก.ค.ศ.

กรณีไม่สังกัดเขตพื้นที่การศึกษา

- กรณีทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชา อธิบดี เลขาธิการ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ให้ร้องทุกข์ต่อ อ.ก.ค. ศ.ที่ ก.ค.ศ.ตั้ง
- กรณีทุกข์เกิดจากมติของ อ.ก.ค.ศ. ที่ ก.ค.ศ.ตั้ง ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.ค.ศ.

- กรณีทุกข์เกิดจากนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี ปลัดกระทรวง (อื่น) ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.ค.ศ.
- การร้องทุกข์คำสั่งพิพากษาราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน หรือคำสั่งให้ออกจากราชการ ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.ค.ศ.

สิทธิของผู้ร้องทุกข์

- ผู้ร้องทุกข์อาจขอแถลงการณ์ด้วยวาจาได้โดยแจ้งความประสงค์พร้อมหนังสือร้องทุกข์หรือทำหนังสือต่างหากยื่นก่อนการพิจารณาร้องทุกข์
- ผู้ร้องทุกข์มีสิทธิคัดค้านอนุกรรมการหรือกรรมการผู้พิจารณาเรื่องร้องทุกข์ตามเหตุที่กฎหมายกำหนด
- สิทธิที่จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์ หรือเอกสารเพิ่มเติม ก่อน อ.ก.ค.ศ. หรือ ก.ค.ศ. เริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ โดยยื่นหรือส่งต่อ หาก อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา หรือ อ.ก.ค.ศ.ที่ ก.ค.ศ. ตั้ง หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี
- สิทธินำความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในการพิจารณาได้โดยความหรือที่ปรึกษา ไม่มีสิทธิที่จะชี้แจงต่อคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการแทนผู้ร้องทุกข์ เรื่องการชี้แจงเป็นเรื่องเฉพาะตัว ความความหรือที่ปรึกษาไม่อาจที่จะทำหน้าที่แทนผู้ร้องทุกข์ได้
- สิทธิขอตรวจดูเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้งหรือชี้แจงหรือป้องกันสิทธิของตนได้ แต่ถ้ายังไม่ได้ทำคำสั่งในเรื่องนั้น ผู้ร้องทุกข์ไม่มีสิทธิขอตรวจดูเอกสารอันเป็นต้นร่างคำวินิจฉัย ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารและกฎหมายอื่นๆที่เกี่ยวข้องด้วย
- ผู้ร้องทุกข์มีสิทธิถอนคำร้องทุกข์ก่อนการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์เสร็จสิ้น
- ถ้าเห็นว่าผู้บังคับบัญชาปฏิบัติโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ให้มีมติยกคำร้องทุกข์ แต่หากเห็นว่า เป็นการปฏิบัติโดยไม่ชอบ ก็ให้มีมติเพิกถอนหรือให้ขอแนะนำเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติให้ถูกต้องต่อไป
- การยื่นคำร้องทุกข์เกินระยะเวลา ๓๐ วัน หรือยื่นคำร้องทุกข์ผิดที่ ให้มีมติไม่รับคำร้องทุกข์ ทั้งนี้ มติของ อ.ก.ค.ศ. หรือ ก.ค.ศ. ให้เป็นที่สุดไม่สามารถร้องทุกข์ต่อไปได้อีก แต่ผู้ร้องทุกข์อาจใช้สิทธิฟ้องศาลปกครองต่อไปได้

.....

คู่มือปฏิบัติงานกลุ่มกฎหมายและคดี

คำนำ

คู่มือการปฏิบัติงานกลุ่มกฎหมายและคดีเล่มนี้ จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้าราชการครู บุคลากรทางการศึกษา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในสายงานกฎหมายในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เข้าใจและใช้เป็น คู่มือในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ของข้าราชการครูและบุคลากร ทางการศึกษา ซึ่งเป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ การปฏิบัติงานตามแผนการดำเนินงานให้ สอดคล้องเป็นรูปธรรม โปร่งใส และสามารถตรวจสอบได้ อันส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษาในการดำเนินการเรื่องดังกล่าวให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นไป

กลุ่มกฎหมายและคดีหวังเป็นอย่างสูงว่า คู่มือปฏิบัติงานกลุ่มกฎหมายและคดีฉบับนี้ จะเป็น ประโยชน์ต่อข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงาน เพื่อให้เกิด เจตคติที่ดี คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณของวิชาชีพที่เหมาะสม ในอันที่จะทำให้การปฏิบัติหน้าที่ราชการเกิด ประสิทธิภาพ ประสิทธิผล ความเจริญก้าวหน้าแก่ทางราชการต่อไป

กลุ่มกฎหมายและคดี
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิจิตร
กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

สารบัญ

หน้า

๑. โครงสร้างการดำเนินงาน บทบาทและอำนาจหน้าที่
๒. การดำเนินการทางวินัย
 - ๒.๑. ขั้นตอนการดำเนินการทางวินัย
 - ๒.๑.๑. การตั้งเรื่องกล่าวหา
 - ๒.๒. การสืบสวน
 - ๒.๒.๑. วิธีการสืบสวน
 - ๒.๓. การสอบสวน
 - ๒.๓.๑. กรณีที่อาจไม่ต้องตั้งกรรมการสอบสวนก็ได้
 - ๒.๓.๒. หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวน
 - ๒.๓.๓. ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
 - ๒.๓.๔. การคัดค้านกรรมการสอบสวน และ ผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
 - ๒.๓.๕. อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวน
 - ๒.๓.๖. การประชุมคณะกรรมการสอบสวน
 - ๒.๓.๗. องค์คณะในการประชุม
 - ๒.๓.๘. การลงมติ
 - ๒.๓.๙. การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา
 - ๒.๓.๑๐ การสอบสวนผู้ถูกกล่าวหา
 - ๒.๓.๑๑ การกำหนดประเด็นสอบสวน
 - ๒.๓.๑๒ ประเด็นที่ต้องพิสูจน์หรือวินิจฉัยเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย
 - ๒.๓.๑๓ การสอบสวนพยานที่อยู่ต่างท้องที่
 - ๒.๓.๑๔ หน้าที่ของพยาน
 - ๒.๓.๑๕ ข้อห้ามในการสอบสวน
 - ๒.๓.๑๖ การสอบสวนกรณีมีคำพิพากษาถึงที่สุด
 - ๒.๓.๑๗ การสอบสวนกรณีผู้ถูกกล่าวหาโอน/ย้าย
 - ๒.๓.๑๘ การสอบสวนกรณีเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา
 - ๒.๓.๑๙ การสอบสวนผู้ซึ่งออกจากราชการไปแล้ว

- ๒.๓.๒๐ การรวบรวมพยานหลักฐาน
- ๒.๓.๒๑ ระยะเวลาการสอบสวนและการขอขยายเวลาการสอบสวน
- ๒.๓.๒๒ การขอขยายเวลาการสอบสวน
- ๒.๓.๒๓ การทำรายงานการสอบสวน

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

- ๒.๓.๒๔ การพิจารณาสั่งการของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
- ๒.๓.๒๕ การพิจารณาความผิดและการกำหนดโทษ
- ๒.๓.๒๖ ผู้มีอำนาจพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ
- ๒.๓.๒๗ หลักการพิจารณาความผิดและการกำหนดโทษ
- ๒.๓.๒๘ ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ

๓. การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ

เงื่อนไขในการอุทธรณ์

- ๓.๑ ผู้มีสิทธิอุทธรณ์
- ๓.๒ ระยะเวลาอุทธรณ์
- ๓.๓ การยื่นอุทธรณ์
- ๓.๔ หนังสืออุทธรณ์

สิทธิของผู้อุทธรณ์

สิทธิของผู้อุทธรณ์กรณียกอุทธรณ์หรือเปลี่ยนแปลงโทษ

ผลของคำวินิจฉัยอุทธรณ์

อุทธรณ์ที่ไม่อาจรับไว้พิจารณาได้ ๓๗

๔. การร้องทุกข์

หลักเกณฑ์และวิธีการร้องทุกข์และการพิจารณาร้องทุกข์

ขั้นตอนและวิธีการร้องทุกข์

ผู้มีสิทธิร้องทุกข์

วิธีการร้องทุกข์

- ๔.๑ กรณีสังกัดเขตพื้นที่การศึกษา
- ๔.๒ กรณีไม่สังกัดเขตพื้นที่การศึกษา

สิทธิของผู้ร้องทุกข์

คณะผู้จัดทำ

.....

